

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת חֻקַּת

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְקָה.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וּרְמ"א מִחֻלְקָה לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְּנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקָת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁעֵי"א לַפ"ק

הוצאת:

"שע"י" חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד
052-7615936

תּוֹכַן הָעֲנִיּוֹת

- ד..... שַׁעַר הַתּוֹכָחָה וְהַמְחָאָה.....
- ה..... אֹרֶז הַזְהָר הַמְחַלֵּק.....
- ז..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְשִׁיחַ).....
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- י..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב.....
- יט..... זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים.....
- יז..... מַדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- יט..... בְּדֶרֶךְ הַזְהָר.....
- כא..... הַשַּׁבַּת בִּישׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג..... סַפְּוֹרֵי הַזְהָר.....
- כט..... מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא..... אֲגָרוֹת הַזְהָר.....

שער התוכחה והמחאה

שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו "הוכח תוכיח את עמיתך וגו' (ויקרא י"ט, יז).

ודאי שלא ינעם לאדם להיות מוכיח ומטיף מוסר בשעה שהוא רואה שכל פעולתו אין בה מועיל וכי השחית דבריו על אזנים ערלות. ברם, חייב אדם כזה ללמוד ממעשיה של מוכרת-התפוחים בשוק. כל היום היא עומדת על רגליה ליד סלי התפוחים ומכריזה בקולי קולות: - תפוחים בזול! תפוחים קנו בזול!

עבר אחד וראה אותה עומדת כך ופיה אינה פוסק מלצעוק ומלהכריז על סחורתה, ברם במשך כל אותו זמן שהתבונן בה לא סר אליה איש ולא מכרה אפילו תפוח אחד. אף-על-פי-כן המשיכה והכריזה: - תפוחים! תפוחים! בזול!

פנה אליה אותו אדם ואמר: הגידי נא לי דודתי, הנה עומד אני כאן שעה ארוכה ושומע כיצד את מרעישה את השוק בקולך וכיצד את מכריזה על סחורתך בכל כוחך, ברם לא ראיתי עד כה איש פונה אליך וקונה ממך אפילו בפרוטה אחת; מה תועלת יש איפוא בצעקותיך - כלום אינך מכלה כוחך לריק?

צחקה האשה ואמרה: - וכי ממה אני מתפרנסת אם לא מתפוחים אלה? כל ערב אני חוזרת ובאה הביתה, מונה את כסף הפדיון ומוצאת שנשארו לי פרוטות מעטות כריוח ממכירת התפוחים במשך היום, המספיקות לי לפת לחם ולתבשיל כלשהו. מביך מאה אנשים החולפים ועוברים על פני סלי התפוחים שלי יש ויסור אחד ויקנה. לפעמים אף קרה שיסור אחד מעשרה ויקנה ממני - הכל כפי שיקרה המקרה באותו יום. ברם אם אפסיק להכריז על סחורתי מי ידע עלי ועל התפוחים שבסלי ומאיך תימצא פרנסתי?

ודומה לכך ענין התוכחה. המוכיח המטיף מוסר, מצוה גדולה הוא מקיים ושכר רב מובטח לו על כך. אפשר ואפשר שתשעים ותשע אחוזים לא ישימו לבם לו ולתוכחתו, לא ישמעו אליו ואולי אף ילעיגו עליו. ברם אם יעלה בידו להחזיר למוטב אפילו אחד בלבד - והיה זה שכרו הגדול.

אבל אם אדם מתבייש או מתעצל להכריז על סחורתו בקולי קולות, הרי ודאי שאיש לא ידע עליו. ופרנסתו מאין תבוא. (משלי ה"חפץ חיים")

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

שְׁתֵי מְצוּוֹת לְרַבֵּינוּ יוֹנָה אור עֵינֵינוּ: הַתְּלוּיוֹת בְּכָלִלוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, מְצוֹת עֵשָׂה לְהִתְבּוֹנֵן בְּגִדְלוֹת הַשֵּׁם יְתַבְּרָה שְׁנֵאֲמַר וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּת אֶל לְבָבָהּ כִּי הָיָה הוּא הָאֱלֹקִים

וַיֵּשׁ עוֹד שְׁנֵי מְצוּוֹת לְרַבֵּינוּ יוֹנָה אור עֵינֵינוּ, הַתְּלוּיוֹת בְּכָלִלוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, מְצוֹת עֵשָׂה לְהִתְבּוֹנֵן בְּגִדְלוֹת הַשֵּׁם יְתַבְּרָה, שְׁנֵאֲמַר: "וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּת אֶל לְבָבָהּ כִּי הָיָה הוּא הָאֱלֹקִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד", וְנֵאֲמַר: "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָּרָא אֱלֹהִים", דְּהֵינּוּ לְהִתְבּוֹנֵן בְּגִדְלוֹת יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית הָאֵיךְ הָאֲצִיל בָּרָא וְיוֹצֵר וְעֵשָׂה מְרֵאשׁ אָדָם קְדָמוֹן לְכָל הַקְּדוּמִים עַד הַסּוֹף עֵשָׂה הָאֵיךְ יֵשׁ אֲלֵפִים וְרִבּוֹא רְבֻבוֹת עוֹלָמוֹת וְכָל עֲלָמִין קָמִיהַ כְּהַי חִירְגָא דִּיּוֹמָא דְלָא שְׁמִיהַ חֲשִׁיבִין וְהָאֵיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת תְּלוּין בְּשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל הָיָה כָּל הַנִּקְרָא בְּשָׁמַי וְלְכַבּוּדֵי בְּרָאֲתֵינוּ יוֹצֵרֵינוּ אֵיךְ עֵשִׂיתֵינוּ כְּפִסָּא כְּבוֹדוֹ הָאֵיךְ הוּא עוֹמֵד רְגֵל רֵאשׁוֹן שְׁנֵי שְׁלִישֵׁי רְבִיעֵי בְּמָה הוּא מְשַׁתְּמֵשׁ חֲשִׁמְלֵי הָאֵיךְ הוּא עוֹמֵד וּבְכַמָּה פְּנִים הוּא מְתַהַפֵּךְ בְּשַׁעַה אַחַת הַבְּזוֹק הָאֵיךְ הוּא עוֹמֵד כְּרוֹב הָאֵיךְ הוּא עוֹמֵד מְצַפְרֵנִי וְעַד קְדָדֵי הָאֵיךְ אֲנִי עוֹמֵד כְּמָה שְׁעוֹר בְּפֶת יָדֵי וְכַמָּה שְׁעוֹר אֲצַבְּעוֹת רְגְלֵי וְכִי לֹא זֶה הַדְרִי זֶה הַדְרִי זֶה הַדְרִי יִפְּיֵי שְׁבִנֵי אָדָם מִפְּרִים כְּבוֹדֵי מָה רַבּוֹ מְעֵשִׂיהַ הָיָה וְעַקֵּר מְצוּוֹה זֹאת לְחַקֵּר וְלִלְמַד בְּדַבְרֵי מֶרֶן אֱלֹקֵי וּבְדַבְרֵי הַזֹּהַר וַיְבִין מְעַמֵּד וּמְצַב כָּל הָעוֹלָמוֹת. (אוֹצֵר חֲמִישִׁים קְאָמְאֲרָנָא שְׁמוֹת דְּף נז עֲמוּד ג')

אֲקָדִים טַעַם לְשַׁבַּח לְמָה קָרָא הַרְשָׁב"י זְכוּרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא לְחַבּוֹר זֶה תְּקוּנָה. בְּשִׁלְמָא לְסַפֵּר הַזֹּהַר מְצִינוּ טַעַמוֹ מְכַרְשׁ בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרִשְׁתַּת נְשָׂא שְׁאֲמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא לְהַרְשָׁב"י: "הַי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סַפֵּר הַזֹּהַר מִן זֹהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָהּ וּבִגִּין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעַם מְאִילְנָא דְּחַיֵּי, דְּבִינָה אִיהַי חֲרוּת וּבָה נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים וּנְקָרָאֵת אִילְנָא דְּחַיֵּי וּבְעַסְקָם בְּזֹהַר שְׁהוּא גַם כֵּן אִילְנָא דְּחַיֵּי, שְׁעַל כֵּן נְקָרָא חֲבוּרָא עַל שֵׁם זֹהַר דְּבִינָה דְּבָה נְפָקִין עֲבָדִין לְחִירוֹ גַם הֵם יִפְקוּן לְחִירוֹ מְגֻלוֹתָא.

נְקָרָא סַפֵּר הַזֹּהַר - כִּי מְזַהְרִים כָּל הַלּוֹמְדִים בּוֹ

וּבְפְרִשְׁתַּת בְּהַעֲלוֹתָהּ: וְהַמְשַׁכְּלִים יְזַהְרוּ כְּזֹהַר הַרְקִיעַ אֵלֵין אֵינוֹן דְּקָא מְשַׁתְּדִלִין

זוהר
השבת

בְּזֶהָר דָּא, דְּאִקְרִי סִפְר הַזֶּהר. מְפָרֵשׁ שְׁנֵקְרָא "סִפְר הַזֶּהר" כִּי מְזַהְרִים כָּל הַלּוּמְדִים בּוּ אָבֵל "תְּקוּנִים" מֵאֵי טַעְמָה אִם נֹאמֵר לְפִי דְבִיָּה תִלְיָא תְּקוּנָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין דְּמִלְאָכִין וְדִנְשָׁמְתִין וְדִשְׁכִּינְתָּא כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּרִישׁ הַקְּדָמַת הַתְּקוּנִים (דָּף א' רִישׁ עֲמוּד ב') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ וְרִשׁוּתָּא אֲתִיָּהִיב לְאֵלִין נִשְׁמַתִין דְּאֲתַתְּרִכוּ מֵאֲתַרְיָהוּ בְּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ, לְקַנְנָא בְּהֵאִי חֲבוּרָא, דְּאֲתַמַּר בְּהּ (מְשָׁלִי כו"ז) כְּצִפּוֹר נּוֹדְדַת וְכוּ' וּבְזֶהר פְּרִשְׁתָּ תְרוּמָה בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָּא הֵאִי עֵת מְהִימְנוּתָּא מִתְתַּקֵּן בְּתַקּוּנָאָה וּמִתְקַשְׁטַת וְכוּ' זֶה לֹא יִסְפִּיק כִּי אִמָּה מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָּא בְּאִיזָה סִפְר שִׁיָּהִי וְכֵן אָמַר בְּדָף א' כְּנֻזְכַּר לְעֵיל זַכָּאָה אִיהוּ מְאָרִי מִתִּיבְתָּא מְאָרִי מְדַרְשׁ מְאָרִי תוֹרָה, דְּגַם צִפּוֹר מְצָאָה בֵּית (תְּהֵלִים פד ד), בֵּית דְּנִשְׁמָעִין בּוּ דְבָרִי תוֹרָה וְכוּ' הֵרִי מְפָרֵשׁ שְׁפַל דְּבָרִי תוֹרָה יֵשׁ בְּהֶם סְגָלָה זֹו לְתַקֵּן לָהּ בֵּית וּלְתַקְנָא בְּקִישׁוּטָהָא.

וּמָה נִשְׁתַּנָּה סִפְר הַתְּקוּנִים מֵהָאֲחֵרִים וּרְבִינּוּ הַגְּדוֹל הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא דְלִי לָן חֲסֵפָא וּמִיד תּוֹתָה אֲשַׁכְּחָנָא מְרַגְנִיתָּא הֵהוּא אָמַר מַה טַעַם הָרֵשֶׁב"י זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא מְפָרֵשׁ בְּסִפְר הַתְּקוּנִים כָּל הַפְּסוּקִים וְהַתְּבוֹת וְחֲדוּשִׁים הַכֹּל בְּמִסְפָּר קָטָן מַה שְּׁלֹא עָשָׂה בְּסִפְר הַזֶּהר כִּי נּוֹדַע כִּי חֲשַׁבּוֹן קָטָן הֵיא מִסוּד הַקְּטָנוּת וְכִי קִצְרָה יָדוֹ לְבָנוּת חֲדוּשָׁיו עַל יְסוּד מִסְפָּר גְּדוֹל וְתַרְץ הוּא זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא שְׁפּוּנַת הָרֵשֶׁב"י בְּסִפְר הַתְּקוּנִים הָעֵקֶר לְתַקֵּן עוֹלָם הָעֵשִׂיָּה שְׁפַל מִסְפָּר קָטָן הוּא בְּעֵשִׂיָּה כִּי שָׁם קְלָפוֹת תְּקִיפִין וְעֵשִׂיָּה אֵין בְּהּ כִּי אִם מְקַרָּא וְחֲדוּשִׁי תוֹרָה שְׁבַה כָּלִם בְּמִסְפָּר קָטָן לְכוּ כְּדִי לְתַקֵּן עוֹלָם הָעֵשִׂיָּה בְּנָה יְסוּדוֹתָיו עַל מִסְפָּר קָטָן בְּכּוּנָה מְכוּנָת לְזֶה עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא.

אִם כֵּן גַּם אֲנִי עֲנִינּוּ בְּתַרִּיהּ דְּהִינּוּ טַעְמָא שְׁקַרָּא שְׁמוֹ תְּקוּנִין גַּם שְׁפַל דְּבָרִי תוֹרָה מִתְקַנֵּים הַשְׁכִּינָה הֵנָּה עֵקֶר הַתְּקוּנִין הוּא בְּעוֹלָם הָעֵשִׂיָּה שְׁבַה מְדוּר הַקְּלָפוֹת וְהַשְׁכִּינָה צְרִיכָה לִירֵד לְעֲמֻקָּם לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת וְלֶאֱסֹף נְדַחְיָהּ אֵלֶיהָ וְאִם כֵּן צְרִיךְ כַּח גְּדוֹל כְּדִי לְתַקְנָה וּלְהַעֲלוֹתָהּ מֵהָעֵשִׂיָּה שְׁשָׁם הַקְּלָפוֹת תְּקִיפִין וְאִם עֲלֵתָהּ מֵהָעֵשִׂיָּה תְּקוּנָה מִן יְצִירָה נִקְל הִרְבָּה מֵעֵשִׂיָּה וּמְכַל שְׁכָן אִם לְתַקְנָהּ בְּבִרְיָאָה שְׁשָׁם הָרַע מוּעָט וְאִינוּ כְּמוֹ בִּיצִירָה וְעֵשִׂיָּה וְכְמוֹ שְׁכָתָב הָרַב בְּסִדְר חֲמֵר הַטְּמָאוֹת וְאִם כֵּן יִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר מִי שְׁמַעְלָה אוֹתָהּ מֵהָעֵשִׂיָּה יוֹתֵר מֵהַמַּעֲלָה אוֹתָהּ מֵהַיְצִירָה וּבְרִיָּאָה וְכוּ' וּמִטַּעַם זֶה יִשְׁתַּנָּה לְשַׁבַּח סִפְר זֶה לְקִרּוֹת לוֹ סִפְר תְּקוּנִים כִּי תְּקוּנֵי הָעֵשִׂיָּה עֵקֶר כָּל תְּקוּנֵיהָ וְאִם לֹא תִתְקַן וְתַעֲלָה מֵהָעֵשִׂיָּה אֵיךְ יִהְיֶה תְּקוּנִין יְצִירָה וּבְרִיָּאָה כִּי תַחֲלַת הַכֹּל הוּא תְּקוּנִין עֵשִׂיָּה וְכוּ' הֵנָּה מְצִינּוּ וְעֵלָה בְּיַדֵּינוּ טַעַם הֵגוֹן לְשָׁם סִפְר הַתְּקוּנִים שְׁפַל כְּוִנַת הָרֵשֶׁב"י לְתַקֵּן הַשְׁכִּינָה בְּעוֹלָם הָעֵשִׂיָּה כִּי מְלָכוֹת מְקַנְנָא בְּאִפְּן שְׁהִיא עֵשִׂיָּה.

(פְּסָא מְלִדָּה בְּהַקְּדָמָה)

זֶהר
הַשַּׁבָּת

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמְּשֻׁב)

שלום שמואל סיגלר

ג' סיון תדש"ם
לכבוד הרב הגאון ר' יהודה גראס רב בקהל מגן שאול שליט"א ור"מ הישיבה וכולל
בית ישעיה ברוקלין נוא יארק
שלום רב,

הנני לאשר בתודה קבלת ספר אפיית המצות מאת ידידנו הנכבד שליט"א, והספר
הוא מאוד חשוב ונחוץ היה לי בהלכה למעשה לחג הפסח.

זכות המצוה הגדולה, השי"ת יעזור לכם ותתברכו בכל טוב, ברכה והצלחה בכל
מעשי ידיכם והשפעות חסד ורחמים ברגו"נ וימלא ה' כל משאלות ליבכם לטובה
ולברכה, וכט"ס.

ונא אם כת"ר שליט"א יואיל בטובו ויש לו אפשרות לשלוח משאר הספרים למצוה
גדולה ייחשב.

בברכת כט"ס ובברכת חג שמח, וקבלת התורה מתוך שמחה

ממני ידידיכם המוקירכם

הרב שלום שמואל סיגלר

רב השכונה שכוני עולים, קרית הרב הרצוג, בני ברק

אהרן זלטוביץ

יום שנכפל בו כי טוב כ"ג אדר ב' תשד"מ

לכבוד הרב המפורסם, מגדולי הדור שליט"א, ה"ה הרב ר' שלום יהודא שליט"א

אחדשה"ט ושלום ב"ב שיחי'

קבלתי הספר שלו נפש ישעי' הגם שהוא קטן בכמות אבל גדול ממש באיכות, ובודאי
כל י"א יהא מכיר טובה לכתה"ר שליט"א ויתן לך ה' הטוב ברכה והצלחה ואל תהי'
ברכת הדיוט קלה בעיניך, עיין בגמ' מגילה (ט"ו ושבת ד' פ"ט, א') אמר משה להקב"ה
אין שלום בעירך וכו' וכו' ובגמ' ברכות (דף ז' ע"א) אמר הקב"ה לישמעאל בני ברכני
הקב"ה שהוא מקור הברכות בקש ברכה מבשר ודם, ויש להאריך בענין הנפלא הזה:
ואודות זריזין מקדימין למצות...

וכשבאתי לענין זה נזכרתי בענין גדול שמביא המכילתא בפרשה משפטים כ"ב
בפסוק כ"ב אם ענה תענה אותו שם בסימן ק"פ עד גמירא שייך ממש. ועוד יותר לסיפור

זה בחומש מלבי"ם נמצא המכילתא עיין שם ויברר לך בטוב.
ברגשי כבוד והוקרה ובברכת חג כשר ושמח ונחת נזכה כלנו במהרה בגאולה שלמה
ע"י משיח צדקינו אמן.

הרב אהרן זלטובייץ
מח"ס נחלת אהרן

שנת תשמ"ה

משה ראוכברגר

בס"ד, מוצש"ק כ"ד תשרי משת"ה
לכבוד הרה"ג שלום יהודה גראס שליט"א
קבלתי בשמחה רבה את ספריו ולאחרונה את ספרו של כת"ר "אכילת מצות בישראל".
חזינן בגברא רבה דהשקיע עבודה גדולה וחשובה בבירור פרטי הדינים - נחוץ
וחשוב לכ"א ובמיוחד לרבנים יושבי על מדין.
יישר כחו דמר - ויעזרוהו הקב"ה להפיץ מעיינותיו חוצה עוד כהנה וכהנה.
במיוחד הייתי שמח אולי נשלחו אלי הספרים נפש ישעי' - מנחת יהודה והספרים
על צניעות וקדושת ישראל.
בברכת התורה

משה ראוכברגר
רב איזור רמת - הדר, חיפה

שנת תשמ"ז

מאיר שטרן

י' מנ"א תשמ"ו,
שלומים מרובים מגובהי מרומים הרי הגליל אשר ספונים תמונים קדושי עליונים
שלוחה בזה למע"כ הרה"ג החסיד זוכה ומזכה רבים בספרים הקדושים המאירים עינים
מוה"ר שלו' יהודה גראס שליט"א
אחדשה"ט באה"ר
קבלתי בספוק רב את ספריו בעניני שוחטים שנתן לנו ולכל השוחטים באזורינו
מרומ הגליל חזוק גדול שאין לתאר בכתיבה וכמו"כ הספר בעניני אפיית מצות שג"כ
נחוץ לנו כי אנו עושים מצות עבור הקהל ואם יזכינו גם הלאה בספריו היקרים ידע
כת"ר שמזכה בזה רבים כי אנו צריכים מאד לעדוד וכו' ללכת בדרכי אבותינו הקדושים
אשר סללנו לנו מסילה ישרה במסירות נפש על קוצו של יוד ובדרכם נלך עדי ביאת
גואלינו האמיתית.

והנה ספריו מחזקים אותנו לדרכם הקדושה יישר כוחו ורב חילו לאורייתא.
הרב מאיר שטרן
מרא דאתרא, מירון

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת פִּנְחָס

מעכב את הפסולת שלא יכנס לתוך פיו אין זה מעין מלאכה ומותר:

ז. המחבץ (פירוש שמוציא חמאה מן החלב) תולדת בורר הוא לפיכך אף על פי שנותנים שומשמים ואגוזים לדבש לא יחבצם בידו (עיין לקמן סימן ש"מ סעיף י"א). הגה: הרוקק ברוח בשבת והרוח מפזר הרוק חייב משום זורה (מהרי"ל בשם אור זרוע וירושלמי פרק כלל גדול):

סימן שכ - דיני סחיטה בשבת, ובו כ' סעיפים
א. זיתים וענבים אסור לסחטן (עיין לעיל סימן רנ"ב סעיף ה') ואם יצאו מעצמן אסורים אפילו לא היו עומדים אלא לאכילה ותותים ורמונים אסור לסחטן ואם יצאו מעצמן אם עומדים לאכילה מותר ואם עומדים למשקים אסור ושאר כל הפירות מותר לסחטן. הגה: ובמקום שנהגו לסחוט איזה פירות לשנות מימיו מחמת צמא או תענוג דינו כתותים ורמונים אבל אם נהגו לסחטו לרפואה לבדו אין לחוש (בית יוסף) וכל זה דוקא לסחוט אסור אבל מותר למצוץ בפיו מן הענבים המשקה שבהן וכל שכן בשאר דברים (בית יוסף בשם שבולי לקט) ויש אוסרין למצוץ בפה מענבים וכיוצא בהם (הגהות מיימוני פרק כ"א):

ב. זיתים וענבים שנתרסקו מערב שבת משקיין היוצאין מהם מותרין ואפילו אם לא נתרסקו מערב שבת אם יש יין בגיגית שהענבים בתוכה אף על פי שהענבים מתבקעים בשבת בגיגית מותר לשתותו בשבת שכל יין היוצא מהענבים מתבטל ביין שבגיגית:

ג. חרצנים ווגים שנתן עליהם מים לעשות תמד מותר למשוך מהם ולשתותם ואפילו לא נתן מים והיין מתמצה וזב מאליו מותר לשתותו:

ד. מותר לסחוט אשכול ענבים לתוך קדירה שיש בה תבשיל כדי לתקן האוכל דהוה ליה משקה הבא לאוכל וכאוכל דמי אבל אם אין בה תבשיל אסור: ה. יש מי שאומר דהוא הדין לבוסר שמותר לסחוט

המשך סימן שיט - דין הבורר בשבת

ט. משמרת אפילו תלויה מערב שבת אסור ליתן בה שמרים אבל אם נתן בה שמרים מערב שבת מותר ליתן עליהם מים כדי שיחזרו צלולים לזוב: י. יין או מים שהם צלולים מותר לסנגן במשמרת. הגה: ואף על פי שיש בו קסמין דקין הואיל וראויין לשתות בלאו הכי (סמ"ג). אבל בסודר מים אסור משום ליבון ויין ושאר משקיין מותר ואם הם עכורים בין מים בין יין אסור לסנגן ולהרמב"ם במשמרת אסור ואפילו מים ויין צלולים ואפילו בסודרים לא התירו אלא בצלולין אבל לא בעכורים ויין מגתו כל זמן שהוא תוסס (פירוש שניראה כרותח) טורף חבית בשמריה ונותן לתוך הסודר:

יא. כשמסננין היין בסודר צריך ליוזר שלא יעשה גומא (בסודר) לקבל היין משום שינוי:

יב. כל מקום שמותר לסנגן יין בסודר מותר לסנגן בכפיפה מצרית (פירוש קופה שעושים מן הגומא וממיני ערבה) ויוזר שלא יגביה הכפיפה משולי הכלי טפח משום שינוי:

יג. כלי שמעריץ (פירוש שמריקין) בו יין מהחבית לא יתן בפיו קשין וקסמין בחזקה שאין לך מסננת גדולה מזה:

יד. מותר לערות נחת מכלי לחבירו ובלבד שיזוהר שכשיפסוק הקילוח ומתחילים לירד נצוצות קטנות הנשופות באחרונה מתוך הפסולת יפסיק ויניחם עם השמרים שאם לא יעשה כן הני נצוצות מוכחי שהוא בורר. (מותר להגביה החבית על איזה דבר כדי שיקלח ממנו היין היטב (רוקח הלכות יום טוב ובית יוסף):

טו. מסננת שנתן בה חרדל לסנגן מותר ליתן בה ביצה אף על פי שהחלמון יורד למטה עם החרדל והחלבון נשאר למעלה:

טז. מים שיש בהם תולעים מותר לשתותן על ידי מפה בשבת דלא שייך בורר ומשמר אלא במתקן הענין קודם אכילה או שתיה אבל אם בשעת שתיה

אם הניחם בחמה או כנגד המדורה ונפשרו מותרים:
 י. מותר לשבר הקרח כדי ליטול מים מתחתיו:
 יא. צריך לזוהר בחורף שלא יטול ידיו במים שיש בהם שלג או ברד ואם יטול יזוהר שלא ידחקם בין ידיו שלא יהא מרסק:
 יב. יש לזוהר שלא ישפשף ידיו במלח:
 יג. דורס שלג ברגליו ואינו חושש:
 יד. הר"מ מרוטנבורג מתיר להטיל מי רגלים בשלג והרא"ש היה זוהר:
 טו. אסור לפרוס סודר על פי החבית וליתן על גבי הכלי שדולים בו שמא יבא לידי סחיטה אבל בגד העשוי לפרוס עליו מותר שאינו חושש עליו לסחטו:
 טז. אסור להדק מוכין בפי פך שיש משקיץ משום סחיטה:
 יז. ספוג אין מקנחין בו אלא אם כן יש בו בית אחיזה גזירה שמא יסחוט:

לתוך האוכל ורכינו תם אוסר בבוסר (הואיל ואינו ראוי לאכול) (טור):
 ו. מותר לסחוט לימוני"ש:
 ז. לסחוט כבשים (פירוש פירות ומוני ירקות המונחים בחומץ ובמלח כדי שלא ירקבו) ושלקות אם לגופם שאין צריך למים ואינו סוחטן אלא לתקנם לאכילה אפילו סוחט לתוך קערה שאין בה אוכל מותר ואם צריך למימיהן מותר לסחוט לתוך קדירה שיש בה אוכל אבל אם אין בה אוכל אסור ולרכינו חננאל כל שהוא צריך למימיהן חייב חטאת אפילו סחט לקדירה שיש בה אוכל. (ולדבריו הסוחט אשכול לקדירה נמז אסור) (טור):
 ח. הסוחט דג לציירו דינו כסוחט כבשים ושלקות למימיהן:
 ט. השלג והברד אין מרסקין אותם דהיינו לשברם לחתיכות דקות כדי שיזוכו מימיו אבל נותן הוא לתוך כוס של יין או מים והוא נימוח מאליו ואינו חושש וכן

זוהר השבת

קונטרסים
"זוהר השבת"
לפי סדר פרשיות השבוע
 ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים ותזכה להנות מזוהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-
כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זוהר השבת":
0548-436784

(ניתן לזכור לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

אחר כתבי מענין מסירת מודעה, מצאתי את שאהבה נפשי בס' הקדוש ברית אברהם מאבי השל"ה הקדוש, שנדפס שם הצוואה של נכדו ר' שעפטל אשר כתב שם, וזה לשונו: כתב אדוני אבי ז"ל [הוא השל"ה הקדוש] בספר, אדם כשמגיע זמן למות, עומד השטן ב"מ על צדו ומפתה אותו ואומר לו כפור באלקי ישראל, ואדם אין לו דעת באות[ן] הימים רחמנא ליצלן, ע"כ הנני עומד [כן אומר בנו, השל"ה הקדוש] מעכשיו בפני הש"י שמו הגדול ב"ה ושכינתי' ובפני ב"ד של מעלה ובב"ד של מטה, שהנני מוסר מודעה, אם חלילה וחס שאדבר סמוך לאותו ענין איזה דבר שלא כהוגן, יהיו אותן הדברים בטלין ומבוטלין לא שרירין ולא קיימין על עצמי, והדברים של עכשיו הם קיימים, באשר אני מקבל על עצמי ומעיד אני שהקב"ה הוא מסבב כל הסיבות ומהוה כל הויות, והוא נצחי, ראשון לראשונים ואחרון לאחרונים, ושמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והן הן הדברים שאני מקבל עלי מעכשיו ולעולמים, עכ"ל הקדושה.

צריך לעשות המסירת מודעה בעודו בבריאותו, ולא ימתין עד קודם מותו ח"ו, כי מי יודע מה יולד יום

התבונן אחי היקר ללמוד מהצדיק הלז לעשות כן כל אדם בעוד בבריאותו, ושלא להתעצל ולהמתין עד קודם מותו, כי מי יודע היום חלילה, ע"כ בודאי נכון לכל אדם למי שיש לב חי בקרבו לשים זאת על לבו, לבחור איזה יום לאמר מסירת מודעה אפילו בפני שלשה, כדמוכח הלשון של מסירת מודעה דלעיל שמזכיר ובב"ד של מטה. ע"כ בודאי נכון שלא להתעצל בדבר הזה בעודו בבריאותו ואל יבוש משום אדם, כי אם חס ושלום יתעצל ובכוא יומו חס ושלום אולי יכפור איזה קצת מחמת בהלה אזי מתחייב בנפשו יען כי לא קדם במסירת מודעה, ובפרט בנוסח קצר כנ"ל, והבא לטהר מסייעין אותו מן השמים, אמן.

הג"ה: ובכתבי זאת אמר לי חתני היקר [זקניני] מו"ה יהושע כ"ץ נ"י, שאיזה פעם קרא לו חותני הצדיק מו"ה זא[ב]ן זייף ז"ל לצרף לב"ד לומר מסירת מודעה זו, וזאת ה' עוד בבריאותו. הרי אחי שרבים עושים כן, ע"כ נכון שגם אנחנו לא נתעצל. וכן אני מצוה זאת לכל יוצאי חלצי עד עולם. וגם זה סיבה שלא לשכוח ביום המיתה. ובזכות זה השם ברחמיו ובחסדיו הגדולים יאריך ימים לעבודתו ית', אמן ואמן, ע"כ הג"ה. עד כאן לשון ספר תורת חסד.

בזמן יציאת הנפש שוחטים אותו בסכין פגום כמו נבילה רחמנא ליצלן

וכיון שבא הזמן לצאת נפשו, נשחט בסכין פגום כמו נבילה (עיין זהר ויקרא דף כ"ט סוף ע"א ותיקונים דף נ"ט סוף ע"א), ויוצא נפשו בגודל צער ותמרורים, (ברכות דף ח' ע"א) כפיטורי בפי וושטקיי או כחיזרא בגבבא דעמרא דלאחורי נשראקיי, ועומדים סביב למטתו אלפי אלפים ורכבות כתות חיות רעות ומשונים ואכזרים, והמונים המונים מאלו החיצונים שפעל ועשה על ידי עונותיו ואשר הטעו אותו ושמנו לו המר למתוק, ומצפים ליציאת נפשו לנקום ממנו נקמת ה' צבאות תחת שהתפתה להם, והמה אחר כך נעשים לו אכזרים ורוצחים להכותו ולצערו ביסורים שאין להם חקר ומספר.

בכל יום בת קול יוצאת ומכרזת שובו בנים שובכים

ומובא בזהר (פרשת נשא דף קכ"ז ע"א ואילך), וזה לשונו: רבי אבאקיי פתח, (תהלים קג, א) לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו, כמה

הערות

קכג. ים אוקיינוס יש בו מקומות שאינו מקבל ברזל, ומחברין לוחי הספינה על ידי חבלים ועקלים שתוחבים בנקביו ותוקעים אותו בדוחק לפי שהם גסין כמדת הנקב. **פיטורי חבלים**, דמתרגמינן ופטורי ציצם (מלכים - א' ו) אטונין. **בפי ושט**, הוא הנקב שהוא עגול כפי ושט (רש"י).

קכד. כאנפי הסירים הנסבכים בגזת הצמר כשאדם נותק בחזקה ומשליך לאחור, שאי אפשר שלא ינתק הצמר עמה (רש"י).

קכה. בכל יום ויום הכרוז קורא ואומר, "עד מתי פתאים תאהבו פתי": [פירוש הסולם - מאמר מיתה וחבוס הקבר:] ר' אבא פתח וכו'. ר' אבא פתח, לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. כמה יש לבן אדם להסתכל ולדעת בעבודת

אית ליה לבר נש לאסתכלא ולמנדע בפולחנא דמאריה, דהא בכל יומא ויומא כרוזא קרי ואמר (משלי א, כב) עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו' (ירמיה ג, כב) שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם, ולית מאן דירכין אודניה, אורייתא קא מכרוזא קמיהו ולית מאן דישגח.

תא חזיקי, בר נש אזיל בהאי עלמא והוא חשיב דדיליה הוא תדיר וישתאר בגויה לדרי דרין, עד דאיהו אזיל בעלמא יהבין ליה בקולרא, עד דאיהו יתיב דיינין ליה בקונפון (פי' מושב הדיינים בגרדום, הרש"ב בנצוצי אורות) עם שאר בני דינא, אי אשתכח ליה סניגורא הא אשתזיב מן דינא, הדא הוא דכתיב (איוב לג, כג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו', מאן הוא סניגורא, אלין עובדין דכשרן דקיימי עליה דבר נש בשעתא דאצטריך ליה, ואיכז לא ישתכח עליה סניגורא הא אתחייב מן דינא לאסתלקא מן עלמא.

בההיא שעתא, כד איהו שכיב בקולרא דמלכא עד דזקיף עינוי, חמא דאתיין לגביה תרין דכתבין קמיה כל מה דעבד בהאי עלמאקיה, וכל מה דאפיק מן פומא, ויהיב דינא (נ"א חושבנא) על כלא וכתבין קמיה,

הערות

אדוננו, כי בכל יום ויום הכרוז קורא ואמר, עד מתי פתאים תאהבו פתי וגו'. שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם. ואין מי שיטה אזנו. התורה מכרזת לפניהם ואין מי שישגיח.

קבו. תלמיד חכם בר נש וכו'. בוא וראה, אדם הולך בעולם הזה, והוא חושב ששלו הוא תמיד, וישאר בו לדורי דורות. ובעוד שהוא הולך בעולם, נותנים אותו בכבלים, דהיינו שנחלה ונקשר אל מטתו. ובעוד שהוא יושב כך, דנים אותו בחברת שאר בני הדין. אם נמצא לו מליץ טוב, הוא ניצול מן הדין. זה שאמר אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מי הוא מליץ טוב, אלו הם מעשים הטובים העומדים לאדם בשעה שצריך להם. **קינפון** פירושו חבורה ומקום קבוץ. מלשון שעומדים עליו בקנפון (כלים כ"ג), (פי' מושב הדיינים בגרדום, הרש"ב בנצוצי אורות).

קכו. אם לא נמצא עליו מליץ טוב, מתחייב הוא מן הדין להסתלק מן העולם: ואי לא ישתכח וכו'. ואם לא נמצא עליו מליץ טוב. הוא מתחייב מן הדין להסתלק מן העולם. בשעה ההיא, כשהוא שוכב קשור בכבלים של המלך, בעוד שנושא עינוי, הוא רואה שבאים אליו שנים הכותבים לפניו כל מה שעשה בעולם הזה, וכל מה שהוציא מפיו, ונותן דין על הכל, וכותבים לפניו. זה שאמר, כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו וגו'. והוא מודה עליהם. **קכה.** עיין גם כן לעיל פרשת לך לך דף ע"ח ע"ב.

הדא הוא דכתיב (עמוס ד, יג) כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחוו וגו', והוא אודי עלייהו.

כל מה שפעל האדם בחייו, עולה ומעיד עליו לאחר פטירתו מן העולם הזה

מאי טעמא כפי, בגין דההוא עובדא דאיהו עביד סלקא וקיימא עליה לאסהדא ביה וקיימין לאסהדא עליה, וכולהו נחתין ואתרשימו קמיה וקיימי קמיה, ולא מתעברן מניה עד שעתא דאתדן בהו בההוא עלמא.

תא חזי, כל אינון מלין דעביד בר נש בהאי עלמא, כלהו זמינין וקיימי לאסהדא ביה ולא אתאבידו מניה, ובשעתא דמפקי ליה לקברא כלהו מתעתדן ואזלי קמיה, ותלת כרוזי מכרזי, חד קמיה וחד מימיניה וחד משמאליה, ואמרי, דא פלניא דמריד במאריה, מריד לעילא, מריד לתתא, מריד באורייתא, מריד בפיקודוי, חמו עובדוי חמו מלוי, טב ליה דלא אברי.

הערות

קכט. מאי טעמא בגין וכו'. מהו הטעם שמודה על כל מעשיו. הוא משום שאותו מעשה שהוא עשה, עולה ועומד לפניו להעיד בו, וכל המעשים עומדים למעלה להעיד עליו, ויורדים כולם, ונרשמים לפניו, ועומדים לפניו, ואינם עוברים ממנו, עד השעה שנדון בהם בעולם ההוא.

ג' כרוזים מכרזים ואומרים זה הוא פלוני שמרד באדונו, טוב לו שלא הי' נברא: בוא וראה, כל אלו הדברים שעשה האדם בעולם הזה, כולם מוכנים ועומדים להעיד עליו, ואינם נאבדים ממנו. ובשעה שמוציאים אותו לקבר, כולם נועדים והולכים לפניו. וג' כרוזים מכרזים. אחד מלפניו, ואחד מימינו ואחד משמאלו. ואומרים זה הוא פלוני שמרד באדונו, מרד למעלה, מרד למטה, מרד בתורה, מרד במצותיו, ראו מעשיו, ראו דיבוריו, טוב לו שלא הי' נברא.

המשך יבא

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

אלפים אמה

ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו' (במדבר לה), הרי פרשוה באותם סודות עליונים. אבל אלפים באמה - שירשה שני צדדים לכל צד, והיא מתעטרת תמיד בשני צדדים, בין למעלה בין למטה. וסימנך - שכינה לא שורה מחוץ לתחום הראוי לה.

אלפים אמה

ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', (במדבר לה) הא אוקמוה באינון רזין עלאין. אבל אלפים באמה, דירתה תרין סטרין לכל סטר, ואיהי מתעטרא תדיר בתרין סטרין, בין לעילא בין לתתא. וסימנך שכינה לא שריא לבר מתחומא דאתתזוי לה.

שבת ראש השנה והיחיד

בראשית, ברי"ת א"ש, ברית זה צדיק שנקרא כל, הקשר של כל איברי הגוף, ח' שהיא שמונה ימים, הם שעור של שבת, שהוא אלפים אמות לכל צד, לשמר בהם אות שבת. כמו כן הם שמונה ימים, התחום לקבל בהם אות ברית ולשמר אותו בהם, שלא נעשה באות הברית חלול.

שבת ראש השנה והיחיד

(תיקוני זוהר ס"ט, א)

בראשית ברי"ת א"ש, ברית דא צדיק, כל אתקרי, קשורא דכל אברין דגופא, ח' דאיהו תמניא יומין, אינון שעורא דשבת, דאיהו תרין אלפין אמין לכל סטר, לנטרא בהון אות שבת, מנונא דא אינון תמניא יומין תחום לקבלא בהון אות ברית, ולנטרא ליה בהון, דלא אתעביד באות ברית חלול.

אמר רבי אלעזר: אבא, יום אחד הייתי הולך אני ורבי יוסי, ובא בנו של רב המנונא הזקן מאותו העולם

אמר רבי אלעזר אבא יומא חד הווינא אזלי אנא ורבי יוסי, ואתא בריה דרב המנונא סבא מההוא

עֲלֹמָא, בְּדִיּוֹקְנָא דְהָאֵי עֲלֹמָא וְאַזְדַּמְן
 לֵן בְּאַרְחָא בְּנוֹנָא דְמַחְמַר בְּתַרְיִן
 חֲמָרִין, וְשְׂאִילָנָא (נ"א וְשְׂאִיל לֵן) מֵאֵי אֵת
 שְׁבֹתוֹתַי תְּשִׁמּוּרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ
 (ויקרא ט' א), וְאָמַר אִיהוּ מִילִין שְׂפִירִין,
 אֲבָל עִם כָּל דָּא בְּעֵינָא לְמִשְׁמַע
 מִפּוֹמְקָד, אָמַר לִיהּ בְּרִי בּוֹדְאֵי בְּרִית
 אִיהוּ שְׂקִיל לְשַׁבַּת, וּבְגִין דָּא (בְּרֵאשִׁית
 ג' ר'א שַׁבַּת וכו').

בְּדַמּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהַזְדַּמְן לָנוּ
 בְּדֶרֶךְ כְּמוֹ שֶׁמַּחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים,
 וְשְׂאֵלָנוּ, מַה זֶה אֵת שְׁבֹתַתִּי תְשִׁמּוּרוּ
 וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְבָרִים
 יְפִים, אֲבָל עִם כָּל זֶה רְצִיתִי לְשִׁמַּע
 מִפִּידָא. אָמַר לוֹ: בְּנִי, וְדָאֵי שְׁבֹרִית
 שְׂקוּלָה לְשַׁבַּת, וּמִשּׁוּם זֶה (בְּרֵאשִׁית ג' ר'א
 שַׁבַּת וכו').

בְּרֵאשִׁית יר"א שַׁבַּת, (וּבְהַ) שְׁבֹתוֹתַי
 תְּהֵא דְחִיל, יר"א תוֹר"ה,
 יר"א בְּרִית, כְּמַה דְּצָרִיד נְטִירוֹ
 דְּבְרִית, דְּלֵא יַעוּל לִיהּ בְּרִישׁוֹ נּוֹכְרָא,
 בְּנוֹנָא דָּא צָרִיד בְּרִישׁוֹ נְטִירוֹ דְּשַׁבַּת,
 דְּלֵא לְאַפְקָא מְרִשׁוֹת הַיְחִיד וְיַעוּל
 בְּרִישׁוֹת הַרְבִּים, רִישׁוֹת הַיְחִיד אִיהִי
 שְׂכִינְתָא, רְחִבּוֹ ד' וְאַיְנוּן יְהוּ"ה, וְגִבְהוֹ
 עֲשָׂרָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, רִישׁוֹת
 הַרְבִּים נְחֹשׁ אֵשֶׁת זְנוּנִים, סָם דְּאֵל
 אַחַר דְּאִיהוּ סַמָּא"ל, וְאִיהוּ כְּלָלָא
 דְּשַׁבְּעִין אִוּמִין, וְאִיהִי חֲלָלָה זִוְנָה,
 וּבַעֲלָה חֲלוּל שַׁבַּת אִיהוּ, וּבְגִין דָּא
 מָאן דְּאַפִּיק מְרִשׁוֹת הַיְחִיד לְרִישׁוֹת
 הַרְבִּים חֲטִיב סְקִילָה.

בְּרֵאשִׁית, יר"א שַׁבַּת, (וּבְהַ) שְׁבֹתוֹתַי
 תְּהֵא יר"א, יר"א תוֹר"ה, יר"א
 בְּרִית, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיד שְׁמִירַת הַבְּרִית,
 שְׁלֵא יִכְנִיסְנָה לְרִישׁוֹת זָרָה, כְּמוֹ כֵּן
 צָרִיד אָדָם שְׁמִירַת שַׁבַּת, שְׁלֵא
 לְהוּצִיא מְרִשׁוֹת הַיְחִיד וְיִכְנִיס
 לְרִישׁוֹת הַרְבִּים. רִישׁוֹת הַיְחִיד הֵיא
 הַשְּׂכִינָה, רְחִבּוֹ ד' וְהֵם יְהוּ"ה, וְגִבְהוֹ
 עֲשָׂרָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, רִישׁוֹת
 הַרְבִּים נְחֹשׁ אֵשֶׁת זְנוּנִים, סָם שֶׁל אֵל
 אַחַר שֶׁהוּא סַמָּא"ל, וְהוּא הַכְּלָל שֶׁל
 שַׁבְּעִים אָמוֹת, וְהֵיא חֲלָלָה זִוְנָה,
 וּבַעֲלָה הוּא חֲלוּל שַׁבַּת, וּמִשּׁוּם זֶה
 מִי שֶׁמוּצִיא מְרִשׁוֹת הַיְחִיד לְרִישׁוֹת
 הַרְבִּים חֲטִיב סְקִילָה.

מדוע משיח לא בא?

1. עוד כותב שם הפרי חדש: "ש'לדאבוננו מאחר ואיננו יכולים להיות נז'הרים בענגינים אלו, זו הסבה מדוע רב הי'לדים יורדים מן הדרך ועוזבים את הדת, ורב הי'לדים הופכים להיות בעלי עזות פנים של הדור, ואין להם יראת שמים בלבם, ואפלו פשאומרים להם מוסר, הם אינם יכולים לקבל זאת וכו', ומי לנו גדול יותר מ"אחר" (אחד מן התנאים, הרבי של התנא האלוקי רבי מאיר, שפסוף גמיו יצא לתרבות רעה) שהסבה לירידתו מדרך הישר היתה - כשאמו היתה מעברת היא עברה פעם אחת ליד בית עבודה זרה, והיא התאהבה בטעם וריח של העבודה זרה, והריח הזה התפשט בכל גופה, וזה אשר גרם שיירד מדרך הישר, לכן תיבים להיות ז'הירים מה שנותנים לי'לדים הקטנים לאכל". עד כאן לשון הפרי חדש (ועיין גם כן במחזיק ברכה מהחיד"א שם אות י"ד ואות נ"ג).

2. הגאון והצדיק הקדוש בעל המחבר של הספר "בני יששכר" כותב בספרו "אגרא דפרקא" (אות קכ"ו) בשמו של הצדיק ר' מענדעלע מרימנוב זי"ע תרוץ על הקטיה הגדולה, שאנו רואים הרבה י'לדים כשהם קטנים עדין הם הולכים לי'חדר ולומדים שם בהתלהבות רבה, מתפללים בכונה, ועונים אמן יהא שמיה רבא, ומתנהגים כאלו היו הי'לדים הטובים ביותר, וכשהם גדלים הם הופכים להיות בעלי מדות רעות, ומפסיקים ללמד ולהתפלל, מהיכן זה קורה? מדוע הם מחליפים את עורם? הרי זה צריך הנה להיות ההפך, שבזכות למוד התורה והמצוות שקימו כשהיו י'לדים קטנים, יעמד להם כשהיו גדולים יותר, כפי הכלל שמצוה אחת גוררת את המצוה השנייה, ובינתים מה שקורה הוא בדיק ההפך.

משיב על כך הרבי רבי מענדעלע - שהסבה היא שפשהיו הי'לדים קטנים, הוריהם פטמו אותם באכל של גזל, אכל שקנו בכסף שאינו כשר, ואצל אחרים שהכסף היה לכאורה כשר, אף קנו אכל שאינו כשר והאכילו בו את הי'לדים, כך שהגוף ובשרם גדל ממאכלים שאינם כשרים, ועל ידי זה נבראו מדות רעות עם תאוות לכל הדברים הרעים (השם ישמרנו) עכ"ד.

3. כך כותב גם האור החיים הקדוש (בסוף פרשת שמיני) שכל אלו שאוכלים מאכלות אסורים, שקצים ורמשים, הם הופכים בעצמם לחתיכת שרץ, וזו כונת הגמרא שעמי הארצים הנם שרצים וילדיהם שקצים, כי בכך שהם אוכלים שרצים הם הופכים בעצמם לשרצים והילדים הם ילדי השרצים.

ועל כף מסים האור החיים הקדוש, שכל זה כשאוכלים שרצים במזיד, אבל כשאוכלים בשוגג, לא הופך את הנפש ממש בעצמו לשרץ, רק שהוא הופך להיות טמא ואטום, וזאת אפלו כשהוא אינו יודע כלל שהוא אכל אסור, במיוחד היום, כשהאור דחוס כף שבכל הארצות כלם ביחד, כמעט ואין דבר אחד שיהיה נקי מתולעים, ולכן כל מי שרוצה לשמר את נפשו שבאמת זהר וישמר.

ט. ביהר הקדוש (שמות דף קכ"ח) כתוב שמי שאוכל בשר בחלב (חלב עם בשר ביחד) הוא אינו פוגם רק את עצמו - אלא גם את ילדיו, וכי לפגם זה תהיה השפעה לדורות.

בזה אומר פשט בעל "ויגד יעקב" (עה"ת פ' ויקרא) "אל תשקצו את נפשותיכם" בכל מקום שכתוב "את" הפונה לרבות דבר נוסף שכתוב בפסוק - והפונה היא שגם את הנפשות של הילדים לא יפגמו.

י. על הפסוק (בפרשת שמיני) "שקץ הוא לא יאכל", דורש הספרא ורש"י מביא ומסביר שהפונה היא לזה הגורם שגם השני יאכל מאכלות אסורות, וזאת למרות שהוא בעצמו כלל לא אכל זאת, זה נחשב לו בדיוק כאלו שהוא בעצמו אכל, וגם הוא עובר על הלאו.

יא. היסוד ושרש העבודה כותב (שער הבכורות פרק ד' ד"ה הגידה לי) "האם אינו ראוי לאדם לזרק את עצמו על האדמה, להכניס אדמה לפיו, ושידמעות כמו מים יזלו מעיניו ביום ובליילה לא לנוח, וזאת אם הוא יכול לשער בנפשו שאולי חלילה בחייו הוא לא היה נזקק מספיק במאכלות אסורות, שחמור העיון והענש על עברה זו יותר חמורה מפל העברות שבעולם על פי הזהר הקדוש, פי על כל העברות שבתורה, אפלו על אלו שחתיבים עליהן מיתת בית דין, בכל זאת לאחר שהוא קבל את הענש בגיהנם על עברה זו ועל עברות אחרות, הוא מגיע בסופו של דבר לגן עדן, ולכל הפחות יש לו בסופו של דבר חלק לעולם הבא, אבל מי שטמא את עצמו במאכלות אסורות, אין לו חלק באלוקי ישראל ואין לו חלק לעולם הבא, והוא נשפט לדורי דורות.

ועוד מה אני יכול לכתוב ולדבר על לבות בני ישראל, האם זה לא מספיק הזהר הקדוש שצינו לעיל, שצריך לעורר את לב האדם כשהוא נזכר בכל אלו שילף ונכה על המזל הרע שלו אם הוא לא יתאר לעצמו את כל שהזכרנו כו'.

ועל כן אחים וידידים יקרים, כל אדם שיש לו את הראש להבין ולדעת את חמור האסור רחמנא ליצלן, ולא יקח ללב לשמר ולהזהר בכדי ללמד לעתיד, ולהיות זהיר בכל מיני זהירות מהעון הנורא הזה, שאפלו אצל ספק ספיקא שיש באכל או במשקה הזה "עכ"ל.

המשך יבא

בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר

סֵפֶר מְתִיקוֹת הַזֶּהָר

דְּרָשָׁה לְיוֹמָא דְהִילולָא שֶׁל הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי דָּנְיָאֵל פְּרִישׁ זָכָר
צַדִּיק לְבָרָכָה י"ד שֶׁבֶט תשע"א לפ"ק

בְּרִשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוּנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזִכֵּי הַרְבִּים הַמְקַרְבִּים
אֶת אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָנוּ שְׁבַשְׁמִים עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ
ה' עֲלֵיכֶם יַחֲיוּ, שְׂאֲרָגְנוּ אֶת הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְרִשׁוֹת כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ
הַזֶּה, ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסַּף עֲלֵיכֶם כְּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וַיְבָרֵךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר
דָּבַר לָכֶם, אָמֵן.

אָנוּ מִיַּחְלִים וּמְצַפִּים שְׁעַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִהַקְּבוּץ
הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, נִזְכָּה לְבִרְכַּת: "וְקִבְּצֵנוּ יַחַד מִהֵרָה מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
לְאַרְצֵנוּ", בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צַדִּיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

נִתְאַסְפָּנוּ הַיּוֹם לְיוֹמָא דְהִילולָא שֶׁל הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי דָּנְיָאֵל פְּרִישׁ זָכָר,
צַדִּיק לְבָרָכָה בְּעַל מַחְבֵּר פְּרוּשׁ מִתּוֹק מְדַבֵּשׁ עַל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ,
וְעוֹד סֵפָרִים רַבִּים וְנִכְבָּדִים, אֲשֶׁר זָכִיתִי גַם כֵּן לְעֶזֶר לוֹ בְּכַמָּה מִהַסֵּפָרִים
הַנִּזְכָּרִים לְמַעְלָה, (וְהַדְּפִסְתִּי גַם כֵּן מִכְּתָב עִם הָעֲרוֹת שֶׁקִּבַּלְתִּי מִמֶּנּוּ).

ד. ראה מכתבו של הרב דניאל פריש:
ברוך ה', ב' מרחשון תשל"ט.

שלום וְכָל טוֹב סְלָה לְכַבּוֹד יְדִידֵינוּ הַרְבֵּ הַגְּאוּן זֹכֶה וּמְזוּכָּה, וְרַבִּים הַשִּׁיב מְעוּוֹן עַל יְדֵי
חֲבוּרָיו הַנְּחַמְדִּים וְהַיְקָרִים וְכו' כְּבוֹד קִדְשַׁת מוֹרְנוּ הַרְבֵּ ר' שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאס שְׁלִיט"א.

אַחֲרֵי דְרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטוֹב הַיּוֹם קִבַּלְתִּי חֲבִילַת סִפְרֵי וּפְתַחְתִּיו וְהֵאִירוּ לִפְנֵי עֵינַי שְׁבַעַת
סֵפָרִים קְדוּשִׁים שְׁמֹלָאִים זִיו וְזֶהָר לְהָאִיר עַל פְּנֵי תַבַּל בְּכָל עֲנִינִים הַצָּרִיכִים בְּדָק, תְּקוּן
וְזִהִירוֹת. יַעֲזֵר ה' יַחְבְּרֵךְ שְׂיִתְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם עַל יְדוֹ וַיִּזְכָּה עוֹד לְהוֹצִיא יָקָר מִזֹּלָל לְהָאִיר
עֵינַי עוֹרִים וּלְפַקֵּחַ עֵינַי הַרוֹצִים לִידַע וּלְהַבִּין פְּרָצוֹת הַדּוֹר.

בראשית אספר שהיינו ידידים גדולים להבדיל בין חיים לחיים, והוא עזר לי בכמה דברים גדולים, וגם כן עזרתי לו בהרבה ענינים.

ואי אפשר לספר ברבים הדברים שהיו בינו לביני, כמו שאמרתי פעם לפרש מה שאנו אומרים בהושענא רבא: הושענא דביר המצנע.

ופרשתי, דהנה כתיב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע". ואפשר לומר הכונה, דטרם ביאת המשיח לא יוכלו בני אדם לדבר דבורי קודש למען כבוד שמו יתברך, רק בצנעה, וכששני בני אדם מדברים ביניהם בסוד ואיש אחר רוצה לשמוע מה הם מדברים, צריך לנטות אָזנו היטב לשמוע מה שמדברים.

וזוהו שאמר הכתוב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו", שידברו כל כך בצנעה מחמת גדל הבושה בימים ההם לדבר דבורים שבקדשה בריש גלי, ויהיה כל כך בצנעה, עד שכביכול "ויקשב ה' וישמע", שהקדוש ברוך הוא כביכול יטה אָזנו לשמוע מה שמדברים רמז שבזמן הזה בעוונותינו הרבים אין איש שם על לב לדבר דבורים קדושים ועל כן מתבישים שניהם ומדברים על זה בצנעה.

המשך יבא

פתחתי ספרו הקשוב מנוחת שלום חלק ז' ופתחתי בפתח השער וראיתי שבטעות העתיק בקטע הראשון מס"ח ת"ק - וצריך לומר תק"ל, ושם בע"ב מביא בשם הזהר הקדוש באדרא שבזמן שבית המקדש קים וכו' ומסים וכבר ומובא בשם הזהר הקדוש בספר ברית עוקם וכו' וזה טעות כי בספר ברית עוקם סי' תק"כ מביא מימרא זאת מהקדמת ספר הקשוב לב אריה בשם רבותינו זכרונם לברכה עין שם, ומצוה לתקן במהדורה הבאה, פרגע אין הזמן לעין בכל הספרים היקרים, וכל שכן איני בר הכי להעיר עליהם. רק זאת אכתב שהאירו הספרים ביתי ושמחתי עליהם מאד, והיה מן הראוי לשלם מחירו משלם. רק כפי שמפיר כבודו אותנו קשה לשלח מכאן...

הנה קבלתי ספריי: (א) נפש ישעיה, (ב) מנחת יהודה, (ג) מנחת שלום, (ד) אפית מצות השלם, (ה) אכילת מצות בישראל, (ו) זבחו זבחי צדק, (ז) אהלי ישראל - דבר משה. וכפי שראיתי בשער הספרים שחבר עוד ספר חנוך ישראל סבא, ומדריך לצניעות, גדולי ישראל, מזוזת שלום, קדשת גנות ישראל וכו', אשר כל אלה לא ראיתי עד הנה, והיה לי למשיב נפש לרכשם ואם אפשר לשלחם, אשלח מספרי ימי בחרות וספר קדשה וצניעות שחברנו בסיעתא דשמיא.

כך דברי ידידו דורש שלומו הטוב באהבה רכה וגנפך חפצה
דנאל פריש

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ו. אִפְלוּ בְּדָבָר שֶׁלֹא יָדַע מִבְּעוֹד יוֹם אִם דִּרְפוּ בְכֶּךָ שִׁיְהִיָּה כֵּן הָיִי כִּמְנִיחַ וְלֹא כְּשׁוֹכֵחַ (מגן אברהם בשם התוספות ומשנה ברורה שם כגון קנה של תרנגולת ויש שם ביצה שיש בה אפרוח אותה ביצה אסורה בטלטול אף שלא ידע מבעוד יום שיהיה שם הביצה מכל מקום כיון שדרוך הוא בכך הוי כמניח ולא כשוכח ונעשה הקנה בסיס לביצה, (עד כאן שם).

ז. מְצִינּוּ בְּסִיס אִפְלוּ בְּהִנִּיחַ הֵתֵר עַל הָאֲסוּר כֹּל שֶׁהֵתֵר מְשַׁמֵּשׁ לְאֲסוּר (פרי מגדים סימן ש"ח מ"ז בהקדמה לסימן ד, והניחו בצריך עיון).

ח. לֹא אָמְרִי בְּסִיס לְדָבָר הָאֲסוּר אֲלֵא אִם כֵּן הֵתֵר מְשַׁמֵּשׁ לְאֲסוּר, וְלֹא שֶׁהָאֲסוּר מְשַׁמֵּשׁ לְהֵתֵר כִּי אִזּוּ הָאֲסוּר בְּטֵל לְגַבֵּי הֵתֵר (רנ"ט ס"א ומשנה ברורה סעיף קטן ט, וסימן ש"א ס"ח, ברמ"א ומשנה ברורה סעיף קטן כט).

ט. כְּדִי שִׁיְהִיָּה בְּסִיס בְּעִינֵי שִׁיְהִיָּה מִנַּח הַמְּקַצֶּה עַל הֵתֵר בְּמִשְׁךָ כֹּל בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת מִתְחַלְתּוֹ וְעַד סוּפוֹ דְּבִלְאוּ הִכִּי לֹא נַעֲשִׂית בְּסִיס לְדָבָר הָאֲסוּר (פרי מגדים רע"ט א"א סוף סעיף קטן י"ד, וש"ט משנה ברורה סעיף קטן י"ט).

י. דִּלְתָּ שֶׁל אַרְוֹן אוֹ שֶׁל בֵּית שְׁתֵּלּוּי בְּהַ חִפְץ שֶׁל מְקַצֶּה מִתֵּר לְפִתּוֹחַ וְלִסְגָר הַדִּלְתָּ, מִטַּעַם שֶׁחֲשׂוּבָה הִיא הַדִּלְתָּ וְאִין בְּטֵלָה לְגַבֵּי הַמְּקַצֶּה שְׁתֵּלּוּי בְּהַ (סימן רע"ז ומשנה ברורה סק"ז).

יא. אִם הֵנַח עָלָיו הַמְּקַצֶּה בְּשַׁבָּת אִפְלוּ לְדַעַת הַבְּעָלִים כְּגוֹן שֶׁנִּכְרִי אוֹ קָטָן הִנִּיחוּ אִם נִסְתַּלַּק מֵעָלָיו אַחַר כֶּךָ חוּזֵר לְהִתְרוֹ לְכוּלֵי עֲלָמָא (מגן אברהם ש"ח סק"ג, הגר"ז ש"י, יא). וּבְעוֹדוֹ מִנַּח עָלָיו מִתֵּר לְנַעֲרוֹ מִן הַמְּקַצֶּה וְלִטְלֹטְלוֹ אַחַר כֶּךָ, וְאִם צָרִיךְ לְמִקְוָמוֹ וְאִי אֶפְשָׁר לְנַעֲרֵי הָאֲסוּר מִיַּד מִתֵּר לְטְלֹטְלוֹ בְּעוֹד הָאֲסוּר עָלָיו (הגר"ז שם, קצוה"ש קי"ב ח, מגן אברהם רס"ה סק"ב) וּמִכָּל מְקוֹם לָאוּ לְכוּלֵי עֲלָמָא הִיא (כמבואר במגן אברהם ש"ח סק"ג, משנה ברורה רס"ה סק"ט וסו"ס ש"י, ותולדות שמואל דף קצב:); וְהַרוּצָה לְצֵאת לְכוּלֵי עֲלָמָא יִנִּיחַ עָלָיו דָּבָר שֶׁל הֵתֵר הַחֲשׂוּב יוֹתֵר וּמִטְלֹטֵל הַכֹּל יַחַד (משנה ברורה סו"ס ש"י, ועיין לקמן יח, יט).

יב. אִם הִנִּיחַ אָדָם דָּבָר מְקַצֶּה עַל שֶׁל חֲבֵרוֹ לֹא אָמְרִינֵי דְנַעֲשֶׂה בְּסִיס לְדָבָר הָאֲסוּר דָּאִין אָדָם אוֹסֵר עַל שֶׁל חֲבֵרוֹ שֶׁלֹא מִדַּעְתּוֹ (רמ"א סימן ש"ט ס"ד), וְאִין נ"מ אִם הַמְּקַצֶּה הִיא שֶׁלּוֹ אוֹ שֶׁל הַמְּנִיחַ (הגר"ז ומשנה ברורה).

יג. אָבֵל אִם עָשָׂה כֵּן לְטוֹבַת חֲבֵרוֹ וּמִן הַסֵּתֶם נִיחָא לִי בְּזֶה נַעֲשֶׂה בְּסִיס (מגן אברהם, תו"ש, הגר"ז, ח"א, משנה ברורה כ"ז).

יד. וּבִכְהֵאי גִוְנָא שְׁנַעֲשֶׂה בְּסִיס עַל יְדֵי אֶחָד שֶׁעָשָׂה לְטוֹבַת חֲבֵרוֹ אֶפְשָׁר לְהַקְל בְּדִין הַנִּלְאוֹת אוֹת א' אֶפְלוּ שְׁלֵא בְּמָקוֹם פְּסִידָא (דה"ח, ומשנה ברורה שם).

טו. הָא דִּלָּא שָׂרִי בְּאִינוּ בְּסִיס אֵלָא לְהַטּוֹת וּלְנַעַר וְלֹא לְטַלְטֵל מִמָּקוֹם לְמָקוֹם דְּוָקֵא בְּצָרִיךְ לְגוּף הַחֲבִית וְהַפֶּר אֲבָל בְּצָרִיךְ לְמָקוֹם הַחֲבִית וְהַפֶּר וְלֹא מִסְפִּיק הַטָּיָה וְנַעוֹר לְזֶה, דִּהֲלֹא צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה הַמָּקוֹם פְּנוּי לְגַמְרִי, וְאִם יִנְעַר הָאָבִן יִשְׁאַר בְּאוֹתוֹ מָקוֹם, יְכוּל לְטַלְטֵל הַחֲבִית עִם הָאָבִן שֶׁעָלֶיהָ לְמָקוֹם אַחֵר (ש"ט ס"ה, וש"י).

טז. דְּבַר הַנַּעֲשֶׂה בְּסִיס לְאֶסוּר וּלְהַתֵּר דִּהֲיֵנוּ שֶׁהַנִּיחָא מִבְּעוֹד יוֹם גַּם דְּבַר הַמִּתֵּר בְּטַלְטוּל וְהָיָה מִנְחָ שָׁם כָּל בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת עִם הָאֶסוּר מִתֵּר לְטַלְטְלוֹ (ש"י ס"ח) אֲבָל בְּתַנְאֵי שְׂדִבְרַת הַמִּתֵּר חָשׁוּב יוֹתֵר מִדְּבַר הָאֶסוּר (שם), אֲבָל אִם שְׂנִיָּהֶם שְׂוִין אֶסוּר (בית מאיר, לבו"ש, ח"א, משנה ברורה ל"ג).

יז. וְעִנְיֵי הַחֲשִׁיבוֹת וּגְדֵרָה תְּלוּי לְפִי אוֹתוֹ הָאֲדָם: וְאִם לְדִידֵי הַתֵּר חָשׁוּב יוֹתֵר מִתֵּר, וְאִם לְאוֹ אֶסוּר (מגן אברהם, אליהו רבה, הגר"ז, ט"ז, קצוה"ש קי"ב-י"ב, משנה ברורה ל"ג).

יח. וְדַע לָךְ: דְּמָה שֶׁהַתֵּירוֹ לְטַלְטֵל כְּלֵי הַתֵּר עִם הָאֶסוּר וְהַתֵּר הַמִּנְחִים עָלָיו דְּוָקֵא בְּאִין לוֹ בְּרָרָה אַחֲרֵת דִּהֲיֵנוּ שְׂאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְנַעַר מִיָּד כָּל הַמִּנְחָ עָלֶיהָ וּלְהַחֲזִיר הַתֵּר לְבַד תּוֹךְ הַכְּלֵי וּלְטַלְטְלוֹ לְמָקוֹם שְׂרוּצָה לְהַגִּיחַ מֵהַתֵּר אֲבָל בְּדֶאֱפְשָׁר לוֹ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת כֵּן (ש"י ס"ח).

יט. וְכֵן בְּצָרִיךְ לְמָקוֹמוֹ מִתֵּר לְטַלְטֵל הַכְּלֵי עִם שְׂנִיָּהֶם עָלָיו דְּאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְנַעַר כֵּינֵן שֶׁצָּרִיךְ לְמָקוֹם זֶה (שם). אֲבָל בְּצָרִיךְ לְכְּלֵי הַתַּחֲתוֹן וְלֹא אֲכַפֵּת לוֹ אִם מְנַעַר כָּאֵן צָרִיךְ לְנַעַר וְאַחֵר כֶּךָ מְטַלְטֵל הַכְּלֵי לְבָדוֹ (שם). אֲבָל אִם יִהְיֶה לוֹ הַפֶּסֶד אִין צָרִיךְ (משנה ברורה ש"י, ל"ו). וְכֵן בְּצָרִיךְ לְכְּלֵי הַתֵּר (הַמִּנְחָ עַל הַתַּחֲתוֹן) וְאֶפְשָׁר לוֹ לְקַחְתּוֹ לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה כֵּן (שם).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תשי"ע

נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל

ויקראו ע"א וע"ב, ודף ח ע"א

רבי אחא הוה אזיל בארחתא, ונהו עמיה רבי יהודה, עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (מישראל), שנקראת בת שבע, ופרשה בכמה מקומות. ובתולה למטה ירשה שבע ברכות בגללה. והרי כתוב, ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עליה נאמר, על כנסת ישראל. וזה קשה מהכל, שכתוב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. וזה שאמרו כל החברים בדבר זה הוא יפה. אבל אם הפרשה נאמרה בדבר של נחמה, היינו אומרים כן, אבל בקינה הזו נאמר, והרי הכתוב מוכיח כן.

אמר לו, ודאי כן זה, והרי הוה קשה לי אותו דבר יותר מהכל, ובאנו אל רבי שמעון בן שמואל פנים. אמר לי, ממראה פניו נודע מה שבלב. אמרתי לו, ודאי שפני ולבי שוים. אמר לי, אמר לי דברך. אמרתי לו, כתוב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. מי שיש לו רגז באשתו ויצאה ממנו, לא תחזר לעולמים. אם כן,

רבי אחא הוה אזיל בארחתא, ונהו עמיה רבי יהודה, עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן בתולת ישראל, בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל), דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר. ובתולה לתתא, ירתא ז' ברכות בגינה. והא כתיב ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עליה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מפלא, דכתיב (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. והאי דקא אמרי כלהו חבריאי במלה דא שפיר הוא. אבל אי פרשתא אתמר בארץ נחמה הוינן אמרי הכי. אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי.

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מפלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון, בחשוקן דאנפין. אמר לי, מחיזו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלך. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא

מִיָּה, לֹא תִהְיֶה לְעַלְמֵינוּ, אִי הָכִי וְיִי
 לְבַנֵּי דְאִתְתְּרָכוּ עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא
 סִגִּי לָךְ מַה דְאָמְרוּ כְּלֵהוּ חֲבֵרֵיִיא.
 אָמִינָא, הָא שְׁמַעְנָא מְלִיִיהוּ, דְהִי
 מְרַחֲמִי, וְלֹא מְתִישְׁבֵן בְּלַבְאִי.

אָמַר, כָּל מַה דְאָמְרוּ חֲבֵרֵיִיא כְּלֵא
 שְׁפִיר וְיֵאוּת, אָבֵל וְיִי לְדָרָא כַד רַעִינָא
 לֹא מְשַׁתְּפַחֵין, וְעֵנָא סֵאטֵן וְאִזְלִין,
 וְלֹא יִדְעִין לְאֵן אֲתֵר אִזְלִי, לֹא לִימִינָא
 וְלֹא לְשְׁמֵאלָא. וְדֵאִי הָאִי קָרָא בְעֵיָא
 לְמַנְדַּע, וְכְלֵהוּ גְלִינָא לְאִינֵן דְחֻמָּאן
 בְּאַרְחָא דְאוּרֵיִיתָא בְּאַרְחָא קְשׁוּטָא.

תָּא חֲזִי, בְּכְלֵהוּ גְלוּתָא דְגְלוּ
 יִשְׂרָאֵל, לְכְלֵהוּ שְׁוִי זְמַנָּא וְקֻצָּא,
 וּבְכְלֵהוּ הוּוּ יִשְׂרָאֵל תִּיבִין לְקוּדְשָׁא
 בְּרִין הוּא, וּבְתוּלַת יִשְׂרָאֵל הוּוּ תַבְת
 לְאַתְרָהָא, בְּהֵוּא זְמַנָּא דְגָזַר עָלֵהּ.
 וְהִשְׁתָּא בְּגְלוּתָא דָּא בְּתֵרָהָא לְאוּ
 הָכִי, דְהָא הִיא לֹא תִיתּוּב הָכִי כְּזְמַנִּין
 אַחֲרֵינוּ, וְהָאִי קָרָא אוּכְחָא, דְכַתִּיב
 נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל,
 נִפְלָה וְלֹא אוּסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְתִיב.

מְתַל לְמַלְכָּא דְרָגַז עַל מְטְרוּנֵיִתָּא,
 וְאַשְׁדֵּי לָהּ מְהִיכְלִיָּה, לְזַמְנָא יְדִיעָא.
 כַּד הוּוּ מְטִי הוּוּא זְמַנָּא, מִיַּד
 מְטְרוּנֵיִתָּא הוּוּ עֵאלַת וְתַבְת קִמִּי
 מַלְכָּא. וְכֵן זְמַנָּא חַד, וְתֵרִין, וְתַלַּת
 זְמַנִּין. לְזַמְנָא בְּתֵרֵיִיתָא, אֲתֵרְחַקַּת
 מְהִיכְלָא דְמַלְכָּא, וְאַשְׁדֵּי לָהּ מַלְכָּא
 מְהִיכְלִיָּה לְזַמְנָא רְחִיקָא. אָמַר
 מַלְכָּא, הָאִי זְמַנָּא לְאוּ הוּא כְּשֵׁאָר
 זְמַנִּין דְהִיא תִיתִי קִמֵּאִי הָכִי, אֲלֵא

אוּי לְבַנֵּי שְׁגָרְשׁוּ עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא
 מְסַפִּיק לָךְ מַה שְׁאָמְרוּ כָּל הַחֲבֵרִים?
 אָמַרְתִּי, הִרִי שְׁמַעְתִּי דְבְרֵיהֶם, שְׁהִיוּ
 מְאַהֲבֵהּ, וְלֹא מְתִישְׁבִים בְּלַבִּי.

אָמַר, כָּל מַה שְׁאָמְרוּ הַחֲבֵרִים
 יָפָה וְנָאָה, אָבֵל אוּי לְדוֹר כְּשְׁהָרוּעִים
 אִין נְמַצְאִים, וְהַצֵּאן סוּטִים וְהוֹלְכִים,
 וְלֹא יוֹדְעִים לְאַיְזָה מְקוּם הוֹלְכִים, לֹא
 יְמִינָה וְלֹא שְׁמֵאלָהּ. וְדֵאִי שְׁפָסוּק
 זֶה צְרִיף לְהַפִּיר, וְכֻלָּם גְּלוּיִים לְאוּתָם
 שְׁרוּאִים בְּדַרְךָ הַתּוֹרָה בְּדַרְךָ אֲמַתָּא.

בֵּא רָאָה, בְּכָל הַגְּלוּת שְׁגְלוּ
 יִשְׂרָאֵל, לְכָל שָׁם זְמַן וְקֻץ, וּבְכָלן הִיוּ
 יִשְׂרָאֵל שְׁבִים לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וּבְתוּלַת יִשְׂרָאֵל הִיְתָה שְׁבָה לְמְקוּמָהּ,
 בְּאוּתוֹ זְמַן שְׁגָזַר עָלֵיהּ. וְעַכְשָׁו בְּגְלוּת
 הָאַחֲרוּנָה הַזֹּאת אֵינוֹ כֵּן, שְׁהִרִי לֹא לֹא
 תִשׁוּב כֵּן כְּמוֹ בְּפַעְמִים הָאַחֲרוֹת.
 וְהַפְּסוּק הַזֶּה מוֹכִיחַ, שְׁכַתּוּב נִפְלָה
 לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. נִפְלָה
 וְלֹא אוּסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְתוּב.

מְשַׁל לְמַלְךְ שְׁרָגַז עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק
 אוּתָהּ מְהִיכְלוּ לְזַמַּן יְדוּעָא. כְּשֵׁהָיָה
 מְגִיעַ אוּתוֹ זְמַן, מִיַּד הַגְּבִירָה הִיְתָה
 נִכְנַסְתּוּ וְשְׁבָה לְפָנֵי הַמַּלְךְ. וְכֵן פַּעַם
 אַחַת וּשְׁתַּיִם וּשְׁלֹשׁ פַּעְמִים. לְפַעַם
 הָאַחֲרוּנָה הַתְּרַחֲקָה מְהִיכַל הַמַּלְךְ,
 וְהִשְׁלִיךְ אוּתָהּ הַמַּלְךְ מְהִיכְלוּ לְזַמַּן
 רְחוּקָא. אָמַר הַמַּלְךְ, הַפַּעַם הַזֶּה אֵינָהּ
 כְּשֵׁאָר הַפַּעְמִים שֶׁהִיא תַחֲזוֹר לְפָנֵי
 כֵּן, אֲלֵא אֲנִי אֵלָךְ עִם כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי

וַאֲבָקֶשׁ אוֹתָהּ.

כְּשֶׁהֲגִיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהִיְתָה שׁוֹכֶבֶת בְּעֶפְרוֹ. מִי רָאָה אֶת כְּבוֹד הַגְּבִירָה בְּאוֹתוֹ זְמַן וְאֵת בְּקָשׁוֹת הַמֶּלֶךְ כְּנִגְדָּהּ, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וַיִּמְקִים אוֹתָהּ, וַיִּמְבִּיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וַנִּשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרַד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנָּה.

כִּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כֹּל זְמַן שֶׁכְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, כְּשֶׁהָיָה מְגִיעַ הַזְּמַן, הִיא בָּאָה וְחוֹזֶרֶת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. וְעַכְשָׁו בְּגָלוּת הַזֹּאת לֹא כִּן, אֲלָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאָחֵז בְּיָדֶיהָ וַיִּקְּים אוֹתָהּ וַיִּתְּפִיס עִמָּה וַיִּשִׁיב אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ. וּבֵא תִרְאֶה שֶׁכִּן זֶה, שֶׁהָיָה כְּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל זֶה כְּתוּב (עֲמוֹס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת. הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּמוֹ בַּפְּעֻמִּים הָאֲחֵרוֹת, אֲבָל אֲנִי אֶקִּים אוֹתָהּ. וְעַל זֶה כְּתוּב, בַּיּוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד. מִי זֶה סִכַּת דָּוִד? זֶה בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. הַנִּפְלֵת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב נִפְלָה. וְזֶה כְּבוֹדָהּ שֶׁל בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל וְתִשְׁבַּחְתָּהּ, וְזֶה לְמַדְנֵנוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וַדַּאי דְּבִרְתָּ עַל לְבִי וְהִתְיַשְׁבַּ, וְזֶהוּ בְּרוּךְ הַדְּבָר. וְזֶה הוֹלֵךְ כְּמוֹ דָּבָר אֶחָד שֶׁשְׁמַעְתִּי וְשִׁכַּחְתִּי, וְעַכְשָׁו הִרוּחְתִּי אוֹתוֹ. שֶׁשְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַכְרִיז עַל כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל

אֲנִי אֵיזִיל עִם כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי וְאֲתַבַּע עִלָּה.

כַּד מְטָא לַגְּבֵה, חֲמָא לָהּ דְּהוּה שְׁכִיבַת לְעַפְרָא. מֵאֵן חֲמָא יִקְרָא דְּמִטְרוּנִיתָא בְּהֵיא (דף ו' ע"ב) זְמַנָּא, וּבְעוֹתִין דְּמִלְכָּא לְקַבְּלָהּ עַד דְּאֲחִיד לָהּ מִלְכָּא בִּידוּי, וְאוּקִים לָהּ, וְאֵייתִי לָהּ לְהִיכְלִיהָ, וְאוּמִי לָהּ דְּלֹא יִתְפָּרֵשׁ מִיָּנָה לְעַלְמִין, וְלֹא יִתְרַחֵק מִיָּנָה.

כִּן קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא, כֹּל זְמַנִּין דְּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, כַּד הוּה מְטִי זְמַנָּא, הִיא אֲתִיַּאת וְהִדְרַת קָמִי מִלְכָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגָלוּתָא דָּא לֹאוּ הָכִי, אֲלָא קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא יוֹחִיד בִּידָהּ, וַיּוּקִים לָהּ, וַיִּתְּפִיס בְּהַדָּה וַיִּתֵּיב לָהּ לְהִיכְלִיהָ. וְתָא חֲזִי דְּהָכִי הוּא, דְּהָא כְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם, וְעַל דָּא כְּתִיב (עֲמוֹס ט) בַּיּוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת, הִיא לֹא תוֹסִיף קוּם כְּזְמַנִּין אֲחֵרִינִין, אֲבָל אֲנִי אֶקִּים לָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב בַּיּוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת, אֲנִי אֶקִּים אֶת סִכַּת דָּוִד. מֵאֵן סִכַּת דָּוִד. דָּא בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. הַנּוֹפְלֵת: כְּמָה דְּכְתִיב נִפְלָה. וְדָא הִיא יִקְרָא דְּבְתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, וְתוֹשְׁבַחְתָּא דִּילָהּ. וְדָא אוּלִיפָנָא בְּהֵיא שְׁעָתָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וַדַּאי מְלִילְתָּא עַל לְבָאִי, וְאֲתִישְׁבַּא, וְדָא בְּרוּרֵי דְּמִלָּה. וְאֲזִלָּא הָאִי, כְּמִלָּה חָדָא דְּשְׁמַעְנָא וְשִׁכַּחְנָא, וְהִשְׁתָּא רוּחְנָא לָהּ, דְּתִנִּינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְאַכְרִיז עַל כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל

וַיֵּימָא, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם, כְּמֵאן דְאַחִיד בִּידָא דְחַבְרִיָה וַיֵּימָא הַתְּנַעֲר, קוּמִי, כִּן קְדָשָׁא בְרִין הוּא יוֹחִיד בְּהַ וַיֵּימָא הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי.

אָמַר לִיה רַבִּי אַחָא, וְכֵן כָּל אֵינּוּן בְּנֵי הַיְכָלָא דְמַלְכָא בְּלִישְׁנָא דְא פְתַחִין, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה ס) קוּמִי אוּרִי כִי בָא אוּרָךְ, הָא מַלְכָא הָכָא, וְדָאִי כְדִין הוּא יְקָרָא דִילָהּ, וְחֲדוּתָא דְכָלָא, כַּד מַלְכָא אֲתַפְיִיס בְּהָדָה. כְּתִיב (מלכים א א) וַתְּבֹא בַת שֶׁבַע אֶל־הַמֶּלֶךְ הַחֲדָדָה כְּגוֹנוּנָא דָא, בְּכָל אֵינּוּן זְמַנִּין אִיהִי אֲתַת לְגַבִּי דְמַלְכָא, וְקַמַת קַמִּיָה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מלכים א א) וַתְּבֹא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וַתַּעֲמֹד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. אֲבָל בְּזַמְנָא דָא לָאו הָכִי, אֶלָּא מַלְכָא יִתִּי לְגַבִּיהּ, וַיִּתְפָּיִיס בְּהָדָה, וַיִּתִּיב לָהּ לְהַיְכָלִיהּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב (זכריה ט) הִנֵּה מַלְכָךְ יָבֵא לָךְ וְדָאִי, וְלֹא אֲנִתְ לְגַבִּיָהּ, יָבֵא לָךְ, לְפִיִּסָא לָךְ. יָבֵא לָךְ, לְאַקְמָא לָךְ. יָבֵא לָךְ, לְאַעְלָאָה לָךְ לְהַיְכָלִיהּ, וְלֹאֲזַדְוּגָא עַמְרָן זְוּגָא דְעַלְמִין, כְּמָה דָאֲתָ אָמַר (הושע ב) וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי בְּאֻמוֹנָה.

עַד דְהוּוּ אַזְלִי פִּגְעַ בְּהוּ רַבִּי אַבָּא. אָמְרוּ, הָא מֵאֲרִיָה דְחֻכְמַתָּא אֲתִי, נְקַבְּלָאנְפִי שְׁכִינְתָא. כַּד קְרִיבַבְּהִידֵיהּ, אֲשַׁתְּמִיט מְקַסְטוּרָא דְקוּפְטָרָא, וְנַחַת גְּבוּן. פְּתַח וְאָמַר וְכוּ'. קָמוּ וְאֲזַלוּ אַבְתְּרִיָה דְרַבִּי אַבָּא, ג' מִלִּין.

וַיֵּימָר, (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם. כְּמֵי שְׁאוּחַז בִּידֵי חֲבָרוּ וַיֵּימָר: הַתְּנַעֲר, קוּמִי! כִּן קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאֲחַז בְּהַ וַיֵּימָר: הַתְּנַעֲרִי, קוּמִי!

אָמַר לוֹ רַבִּי אַחָא, וְכָן כָּל אוֹתָם בְּנֵי הַיְכָל הַמֶּלֶךְ פּוֹתְחִים בְּלִשׁוֹן זֶה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שם ט) קוּמִי אוּרִי כִי בָא אוּרָךְ, הָרִי הַמֶּלֶךְ פָּאן, וְדָאִי שְׁאֲזַ הוּא הַכְּבוֹד שְׁלָהּ, וְשִׁמְחַת הַכָּל כְּשֶׁהַמֶּלֶךְ מִתְפָּיִיס עִמָּה. כְּתוּב (מלכים א א) וַתְּבֹא בַת שֶׁבַע אֶל הַמֶּלֶךְ הַחֲדָדָה, כְּמוֹ זֶה, בְּכָל אוֹתָן הַפְּעָמִים הִיא בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ וְעוֹמְדַת לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (מלכים א א) וַתְּבֹא לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וַתַּעֲמֹד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. אֲבָל בְּפַעַם הַזֶּה לֹא כֵן, אֶלָּא הַמֶּלֶךְ יָלַךְ אֵלֶיהָ וַיִּתְפָּיִיס עִמָּה וַיִּשִׁיב אוֹתָהּ לְהַיְכָלוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב הִנֵּה מַלְכָךְ יָבֵא לָךְ, וְדָאִי, וְלֹא אֲתָ אֵלָיו. יָבֵא לָךְ, לְפִיִּס אוֹתָךְ. יָבֵא לָךְ, לְהַקִּים אוֹתָךְ. יָבֵא לָךְ, לְהַשְׁלִים אוֹתָךְ בְּכָל. יָבֵא לָךְ, לְהַכְנִיס אוֹתָךְ לְהַיְכָלוֹ וְלֹאֲזַדְוּגָא עַמְרָן זְוּגָא עוֹלָמִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר וְאַרְשִׁתִּיךָ לִי בְּאֻמוֹנָה.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פִּגְשׁ בְּהֵם רַבִּי אַבָּא. אָמְרוּ, הָרִי בַעַל הַחֻכְמָה בָּא, נְקַבְּלָ פָנֵי הַשְּׁכִינָה. כְּשֶׁקְּרָבוּ אֵלָיו, הִשְׁתַּמֵּט מֵהֶאֱכָף שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב עָלָיו, וַיֵּרַד אֵלֶיהֶם. פְּתַח וְאָמַר וְכוּ'. קָמוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֵי רַבִּי אַבָּא שְׁלִשָּׁה מִלִּין.

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ

מֵאֵת הָאָדָמוֹר מְהֵאֲלָמִין שְׁלִיט"א, שְׁנַת תש"ס
גִּדְלָל מַעֲלַת שְׁכָר הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מִש"ס, זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ סִפְרֵי קִבְלָה וּמִדְרָשִׁים, סִפְרֵי מוֹסָר וְעוֹד, וּבִכְלָל זֶה מִי שְׁמֵדִפִּיס סִפְרִים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, אוֹ שְׁנוֹתוֹן כְּסָף לְהַדְפִּיס

י. מעלה אני עליכם, רצה לומר, הוא שאומר כן לעמלים ואתם העמלים כיון שטרחתם בשביל צבור ולא עלה בידכם כמו שחשבתם מעלה אני עליכן כאילו עשיתם, והקדוש ברוך הוא מצרף לכם המחשבה כמעשה. ורמב"ם ז"ל פירש ואתם הקדוש ברוך הוא אומר כן, ואתם העמלים כיון שהיתה כוונתכם עם הצבור לעסוק עמהם לשם שמים הרי אני מעלה עליכם שכר על המחשבה כאלו עשיתם.

יא. ומכל מקום אם עסקתם עמהם לשם שמים אף על פי שמשלהם היא מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם, בפרק חלק כל פרנס שמנהיג את הצבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא, שנאמר (ישעיה מט, י) כי מרחמם ינהגם כלומר מי שמרחם עליהם בעולם הזה הוא מנהיגם לעולם הבא, וכן אמרו (כ"י) כל המוסר עצמו על הצבור סופו עולה לגדולה, שנאמר (שמות ה' י"ז) ויכו שוטרי בני ישראל, ולבסוף נאמר למשה במנוי השופטים (במדבר י"א ט"ז) אשר ידעת כי הם זקני העם ושוטריו, ד"א שזכות אבותם מסייעתן לא יאמרו פרנסי הדור מה יועיל העסק הזה לא נוכל לגמור הענין כי קשה הוא, לא כי אלא אתם התעסקו עמהם לשם שמים והדבר נמי בזכות אבותם, ואפילו לא נגמר מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם.

יב. פירוש לפי שלפעמים בזמן שעוסקים עם הציבור יעברו כמה מצות שלא יוכלו לקיים על כן מבטיחם ואומר ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם, ורבינו יונה ז"ל פירש שלא יאמרו מנהיגי הצבור מה לנו להכריח את הצבור לתת צדקה והלא להם השכר שנותנים ממונם, לא כי אלא מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם אתם הצדקה. (הר"י נחמיאש)

יג. ואתם, דבר השם ברוך הוא לנוכח העוסקין, אין לעוסקין אלא טוב הכוונה וטורח ההשתדלות. כאילו עשיתם, כלומר אף על פי שבזכות אבותם וצדקתם הצליחו מעשיכם, אני מעלה עליכם שכר כאילו עשיתם, הואיל ועסקתם לשמי. והרב ז"ל (רמב"ם) פירוש כי לפעמים נמנעים

העוסקים עם הצבור מעשות מצוה בעוד שהם עוסקים בצרכי צבור, ומעלין להם שכר אותה מצוה אף על פי שלא עשו אותה בעבור עסקם עם הצבור, ופליאה דעת ממנו, אין דעתי משגת ליישב פירושו על לשון המשנה, כי אין לשון המשנה סובל זה הפירוש כלל לפי קוצר דעתי, כי לא היה לו לשנות לפי פירושו ז"ל, כי אם: היו עוסקים עמהם לשם שמים ואני מעלה וכו' ואפילו שנה כן עדיין אנו צריכין למודעי, כי מי זכר לנו שנמנענו מעשות המצוה, ונתינת טעם שזכות אבותם וכו', ואתם, מעכבין עלי להבין פירושו ז"ל.

יד. ואתם, מעלה אני עליכם שכר כאילו עשיתם, חזר לדבר עם העוסקין לא עם הצבור כאילו הקדוש ברוך הוא אומר להם, אף אם לא יכלתם לקרב תועלת הצבור, לא החסרתם כלום משכרם, כי אני אעלה לכם שכר כאילו עשיתם וכאילו נגמרה תועלתם על ידכם. והרמב"ם ז"ל פירש, ואתם מעלה אני עליהם שכר כאילו עשיתם. העוסקים עם הצבור אי אפשר להם לקיים המצוות בעת התעסקם עם הצבור, והקדוש ברוך הוא אומר להם מעלה אני עליכם שכר כאילו עשיתם המצוות.

והרמ"ה ז"ל פירש: אף על פי שצרכי הצבור בזכות אבותם נעשים ולא בזכותם, מעלה אני עליכם כאילו נעשים בזכותכם. ורבינו יונה ז"ל פירש: לבל תאמר מה לי לצרה הזאת לטרוח בצרכי צבור, ואף כי יעשו צדקה על ידי, להם לבדם מתן השכר כי ממנום הוא, כי מעלה אני עליך שכר כאילו משלכם עשיתם וממונכם נתתם, כמו שנאמר (דניאל י"ב) "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד".

טו. ואם תאמרו, אם כן מה לנו לטרוח בצרכי צבור כיון שאין הדבר נגמר אלא בזכות אבותם, אמר להם, ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם, שכיון שהתעסקתם עמהם לשם שמים יש לכם שכר בעמלכם על הכוונה הטובה שהיתה לכם בעמלכם.

וייש לפרש זה, לענין העוסק עם הצבור לכופ אותם לתת צדקה לעניים. שלא יאמרו, הרי טרחנו הרבה והשכר הוא להם, כי ממנום נעשו הצדקות וזכות אבותם מסייעתם לעשות המצוה הזאת מנכסיהם וצדקתם עומדת לעד להם לבדם ואין לנו חלק בשכר מצוה זו. על כן אמר, ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם. והם דברי הא-ל-יתברך אל העוסקים עם הצבור לשם שמים. והפירוש הראשון הוא יותר נכון, אלא שבתוספתא ממסכת ברכות יש כעין ראייה לפירוש רבינו משה ז"ל, כי שם

שנו, א"ר יהודה מהלך היה אחר ר' עקיבא ור' אלעזר בן עזריה והגיע זמן קריאת שמע. כמדומה אני שנתייאשו מלקרות, אלא שהם עסוקים בצורכי צבור. בירושלמי פרק אין עומדין, אמר רבי יהודה העוסק בצורכי צבור כעוסק בתורה.

(מגן אבות)

מי שיש בידו למחות ולא מיחה

טז. כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ד') בענין המחטיא את הרבים שאין תשובתו מתקבלת - "ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכישלונם". וזה לשון המאירי (שבת ד' כ"ט) כל תלמיד חכם שרואה באחד שהוא עושה שלא כהוגן והוא יודע בעצמו שבידו למחות ואינו מוחה גורם תקלה לעולם. וכל שכן בדברים הקרובים לטעות שאדם נעזר (מלשון עזר) אחר כן בעשייתן מצד שכבר עשוהו לפניו ולא מיחו. ע"ש כל הענין.

"הרצים יצאו החופים"
 כל הפועלים ומפעילים למען קירוב הגאולה יזכו שמשושי יראה באצבעו לכיוונם
 ויאמר:

👉 **"בזכותכם היגעת י"** 👈

שליחי מצוה הרוצים לקנות את הסט ולדאוג לחלקו באופן מסודר ב-32 כרכים
 לבתי כנסת/ מדרש בערים, בשכונות, במושבים, ביישובים, בבסיסי צה"ל
 ובקהילות היהודיות בחו"ל, **מוזמנים להתקשר: 0548-436784**

**באו וטלו חלק בזכות המיוחדת של
 "סיום הזוהר"**

ע"י לימוד 6 עמודים בלבד!
 תוך מספר דקות (כ-7 דקות) הן מסיים את הזוהר.

ותשאל כיצד?
 התכנית ערוכה באופן של חלוקת הזוהר השלם,
 הכולל 5760 עמודים ל - 960 חוברות ("תתק"ם")
 דהיינו 32 אריות כשבכל ארייה יש 30 חוברות
 ובכל חוברת 6 עמודים של דפים זוהר הקדוש (עם לשון הקודש).

וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו.
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

ספ הזוהר הקדוש-המחולק-לכל ימי השנה

סיום הזוהר בכמה דקות בבית הכנסת/ המדרש- בשבת, ובכל זמן.

כל כך מתחלק ל-30 איש, וכך יוכלו לסיים כל הזוה"ק יחדיו כאיש אחד.

"מארוז זה הוא מארוז אחד מתוך 32 מארוזים המוללים את כל הזוהר הקדוש."

עמותת "גן עדן התחתון" נתיסדה
 למען פדות השכינה הקדושה, ופעולת
 ללא מטרת רווח כלל ועיקר (מלכ"ר),
 אשר שמה לעצמה מטרה להפיץ את
 לימוד ספר הזוהר הקדוש והחדרת
 חשיבותו בכל העולם, לקירוב הגאולה
 ולביטול גזירות קשות מעם ישראל
 נהבטחת משה רבנו אליה הנביא
 והרשב"י זיע"א.

**אחינו יקרים! אנו השתדלו לתרום
 ולסייע בכל יכולתנו.
 כל תרומה ואפילו הקטנה ביותר,
 מסייעת לכל עם ישראל להיצל מכל
 היסורים והבעיות ולזכות להגאולה
 השלילה בקרב ברוחמים!**

3 דרכים לתרומה:

- באמצעות כל סוגי נרטיס
 -השראי בטלפון 4-33385-0548.
- בהפקדה לבנק פאי"ג: סניף 179
 מספר חשבון 43-54-09-47695.
- קוד מוסד 47695.
- בשליחת המחאה לפקודת "גן עדן
 התחתון" (למושב בלבד) רחוב נחל
 לביש 24/8 רמת בית שמש.

מפעל הזוהר העולמי
שע"י עמותת "גן עדן התחתון"
 רחוב נחל לביש 24/8 רמת בית שמש
 טלפון 054-8436784
 פקס: 02-995-1300

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

ברוך השם, לכבוד מערכת "מפעל הזהר העולמי".

בראש וראשונה אני מחיב להעריך ולהוקיר מפעליכם הקדוש שעוסק בזכות הרבים הכי גדול בעולם שמקרב גאלתנו ופדות נפשנו כמו שמשה רבנו בעצמו הבטיח לרשב"י: "בזהר דא יפקון בה מן גלותא ברחמי" - אי אפשר לשער ולתאר איזה מהפכה זה עשה בארץ, כפי ששמעתי מאנשים מכמה מקומות מפירות בארצנו הקדושה שהגיע להם העלונים המהדרים של הזהר שאתם מפיצים בחנם, וגם ראיתי הספר "אור הזהר" - שלא ראיתי אף פעם ספר נפלא כזה שיש שם כל כך ענינים נפלאים על למוד הזהר וכו' מקבצים במקום אחד בסדר נפלא - אני ממש מקנא בכם על הזכות הגדולה הזו - ואני בעצמי נתעוררתי מזה, בפרט כשהייתי פעם אחת בליל ששי בכתל המערבי ושמעתי שם שעור בספר הזהר שאתם ארגנתם - אני בטוח ש"הנה הוא עומד אחר כתלנו" - שמטיח צדקנו עומד שמה ושומע השעורים בפרט אצל הכתל שלא זזה משם השכינה הקדושה - וזה מביא כל הישועות וכל ההשפעות בגשמיות וברוחניות שכל כך אנו צריכים היום לרחמי שמים.

ומענין לענין באותו ענין לא אמנע טוב מבעליו לצטט כאן מה שראיתי בספרים קדושים דבורים חשובים בעניני ארץ ישראל, ואביאם כאן אחד לאחד.

א. יושבי ארץ ישראל נקראים קהל, ולא יושבי חוץ לארץ.

הנה הפליגו חז"ל מאד בשבחן של יושבי ארץ ישראל, עד שאמרו שהם נקראים קהל ולא יושבי חוץ לארץ כדאיתא במסכת הוריות (ג).

וזה לשונם שם: דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משמו: חטאו ששה והן רבו של קהל, או שבעה אף על פי שאינן רבו של קהל, חזבין.

אמר רב אסי: ובהוראה הלך אחר רב יושבי ארץ ישראל, שנאמר (מלכים א, סה): "ויעש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבוא חמת עד נחל מצרים" למה לי? שמע מינה, הגי הוא דאיקרי קהל אבל הנה לא אקרי קהל.

ב. חכם אחד מארץ ישראל כשנים שבחוץ לארץ.

ידוע מה שִׁאָמְרוּ חז"ל שְׁחַכְּם אֶחָד מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל כְּשֵׁנִים שְׂבַחוּץ לְאַרְץ.
וְזֶה לְשׁוֹן הַגְּמָרָא כְּתַבּוֹת (עה): אָמַר אַבְיִי, חַד מִיַּנְיָהוּ (מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל) עָדִיף כְּתָרִי
מִיַּנְן (מִבְּבֵל).

וַיִּתְּרָה מִזּוֹ אֵימָא בְּסִפְרָא שְׂאֵרִית יַעֲקֹב (לְאָבִיו שֶׁל הַגָּאוֹן מֵהַר"ט אֶלְגָּאזִי זצ"ל) בְּשֵׁם
הַמְּדַרְשׁ פְּרָשֵׁת וַיְרָא, דְּמִשְׁמַע שְׁם שְׂצָדִיק אֶחָד בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׁקוּל כְּנֹגַד עֲשָׂרָה
צְדִיקִים שְׂבַחוּצָה לְאַרְץ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אוֹלֵי יִמְצְאוּן שְׁם עֲשָׂרָה, רַבֵּי יְהוּדָה בְּרַבֵּי
סִימּוֹן וְרַבֵּי חֲנִין בְּשֵׁם רַבֵּי יוֹחָנָן אוֹמֵר כָּאֵן עֲשָׂרָה, וּבִירוּשָׁלַיִם אֶפְלוּ אֶחָד הֵיָה
מִגִּין עֲלֵיהֶם, דְּכְתִיב שׁוּטְטוּ בְּחוּצוֹת יְרוּשָׁלַיִם, עַד כָּאֵן.

ג. חֲבִיבָה פֶת קֶטְנָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל מִסְנֵה־דְרִין בַּחוּץ לְאַרְץ.
וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הִירוּשָׁלַמִי נְדָרִים (פ"ו ג.) חֲבִיבָה פֶת קֶטְנָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל מִסְנֵה־דְרִין
בַּחוּץ לְאַרְץ.

כְּתִיב (יְרֵמְיָה כט, א): "וְאֵלֶּה דְבָרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר שָׁלַח יְרֵמְיָה הַנְּבִיא מִירוּשָׁלַם
אֶל יֵתֵר זְקֹנֵי הַגּוֹלָה", אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בִּיּוֹתֵר חֲבִיבִין הוּן עָלַי זְקֹנֵי הַגּוֹלָה,
חֲבִיבָה עָלַי פֶת קֶטְנָה שְׂבַחוּצָה יִשְׂרָאֵל מִסְנֵה־דְרִין שְׂבַחוּץ לְאַרְץ.

חֲזָקוּ וְאִמְצוּ מִחֵיל אֶל חֵיל לְהַפִּיץ וּלְפָרְסֵם מְקַצֵּה הָעוֹלָם וְעַד קִצְהוּ גִדְל
מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ - (אגב - שְׁלַחְתִּי הָעֲלוֹנִים לְכַמָּה חֲבָרִים בַּחוּץ לְאַרְץ, וְהֵם
מָאֵד מָאֵד מְבַקְשִׁים שִׁישְׁלְחוּ בְּקִבְעוֹת גַּם שָׁם) - וּבְזִכּוֹת זֶה יִשְׁלַח לָנוּ הַשֵּׁם מְשִׁיחוֹ
הַטּוֹב בְּרַחֲמִים וּבְרִצּוֹן אָמֵן וְאָמֵן.

נ"ב. רְצוּף פֶה נִדְבָה קֶטְנָה שֶׁל 180 ש"ח לְכַבוֹד הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַשְׁבַּי זִיע"א
וְלְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה לְאוֹקְמָה מַעֲפָרָא - נָא לְהַתְּפַלְלוּ עָלַי שְׂאִזְכֶּה לִישׁוּב
אַרְץ יִשְׂרָאֵל בִּישׁוּב הַדְּעַת בְּלֵי חוּבוֹת. (כְּפִי שְׂשִׁמְעִתִי שְׂאֵם לוֹמְדִים סִפְר הַזֶּהר בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל - אַז הַזְּכוּתִים נִכְפָּלִים וְנִשְׁתַּלְשִׁים בְּלֵי שְׁעוֹר וּבְלֵי עֵרָף, וְזֶה בְּנוֹי עַל מֵאֵמֶר חז"ל "אֵין
תּוֹרַת כְּתוּרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל", וְעוֹד כְּמָה מֵאֵמֶרִי חז"ל).

הַכֶּסֶף שְׂאֵנִי שׁוֹלַח לָכֶם, הִיא מִמְעוֹת מַעֲשׂוֹר, וְכִידוּעַ שְׁהַהֲצַלְחָה בְּטוּחָה כְּמוֹ
שְׂפָתוֹב (בְּרַאשִׁית כו, יב) וַיִּזְרַע יִצְחָק בְּאַרְץ הַהוּא וַיִּמְצָא בְּשָׂנָה הַהוּא מֵאָה שְׂעָרִים
וַיִּבְרַכְהוּ ה' (וְעֵין בְּסִפְר "בִּינָה לְעֵתִים").

הַכּוֹתֵב וְחוֹתֵם יוֹם רַבִּיעִי לְסִדֵּר הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב תש"ע לְפָרְט קֶטָן:
הַק' חַיִּים מִשָּׁה בְּלִכְמוֹן - אֶלְעָד ת"ו

